

1.

Šéf solární rozvědky, Allan D. Mercant, se cvičil v trpělivosti. Jinou možnost neměl. Kdo chtěl jednat s myšobem, musel být trpělivý. Obzvláště tehdy, když se ten myšob jmenoval Gucky.

„Musíš to brát jako svým způsobem dovolenou, maličký. Oficiálně ti to beztak nařídít nemohu. Každý by si myslel, že Rhodanovu dceru nějak podezírám, ale tak to opravdu není. Jsem prostě zvědavý. Rád bych věděl, co dělá.“

„A co je nám do toho?“ zeptal se Gucky. „Koneckonců je vdaná a má právo na svůj soukromý život. Zrovna já v tom mám čmuchat?“

„S čmucháním to nemá nic společného,“ ujišťoval Mercant a zůstával nápadně vážný.

„Možná tráví Zuzana se svým mužem prodloužené líbánky.“

„Po pětiletém manželství?“ Mercant zavrtěl hlavou. „Tomu přece nevěříš.“

„Proč ne? mělo by to tak být. Iltu a já jsme manželé ještě mnohem déle a vždycky jsme rádi, když jsme spolu sami a nevidíme žádné lidi.“

„Já jsem od přírody nedůvěřivý člověk, maličký. Jinak bych se do svého úřadu nehodil. Je jisté, že Zuzana se zdržuje na Zemi vždy jenom krátce, a pak zmizí neznámo kam. Někdy se dozvíme, kde je. Tak jako tentokrát. Je v New Tayloru na planetě Plophos. Spolu se svým manželem, dr. Geoffrym Abelem Waringerem, zvláštním vědcem se šílenými nápady. Oba jsou na návštěvě u Mory, Rhodanovy ženy. Rodinné setkání, chceš-li. A ne první.“

„Copak máš proti rodinným setkáním?“

„V zásadě nic. Ale musím vědět, čím se Zuzana zabývá, a především musím vědět, čím se zabývá její muž. To není nedůvěra. Ale já jsem chtěl vždycky mít jistotu, Gucky. Waringer je velice čínorodý člověk, má ty nejbáznivější teorie, a panuje obecné přesvědčení, že některé z nich lze realizovat v praxi. Chtěl bych to vědět přesně. Proto tě žádám o spolupráci.“

„Špehování mi prostě nesedí.“

„Nebudeš nápadný. Každý jiný ano.“

„Jsem prostě nenápadný typ.“

„Tak tedy - půjdeš na Plophos nebo ne?“

Gucky na Mercanta věrně pohlédl.

„Jistěže přijdu - už proto, že je to svým způsobem dovolená. Co řeknu Zuzaně, když se mě zeptá?“

„Oficiálně budeš na návštěvě pouze u Mory. Jste přátelé, a ty jí chceš představit svého dospělého syna. Není to snad pádný důvod?“

„Představit syna? Toho usmrkánka? Ale Allane, dokud z něj nebude pořádný myšob, nemůžu s ním přece cestovat. Víš přece, jaké hlouposti vždycky vyvádí. Je ještě moc malý...“

„Moment!“ přerušil ho Mercant. „Jinak o malém ale mluvíš úplně jinak! Říkáš mu pýcha Universa a tvrdíš, že je to nejchytřejší bytost ve vesmíru. Proč najednou ta změna?“

Gucky rychle překonal rozpaky.

„Všechno je relativní. Když vezmeme v úvahu jeho věk, je skutečně mimořádně nadaný, ale na špionáž je přesto ještě nezkušený.“

„Vždyť o tom ani nesmí vědět. Ale když pocestuješ spolu s ním, nebude mít nikdo podezření. Ani Rhodan. Pro něj prostě budeš na dovolené, jasné?“

„Nad slunce jasné,“ zamumlal Gucky. „Jiná otázka je, jestli mi teď Rhodan dovolenou schválí.“

„To už je vyřízené,“ řekl Mercant. „Postaral jsem se o to. Můžeš odletět zítra POSEIDONEM. Za pár dní budeš v New-Tayloru. Pěkné, ne?“

„Moc pěkné,“ mínil Gucky kysele. „Můžu vzít s sebou i Iltu? Koneckonců ona ke skutečné dovolené patří.“

„Jenže tohle není skutečná dovolená. Je mi líto.“

Gucky si povzdechl. Pak se zase usmál.

„Možná stejně bude,“ prohlásil.

„Iltu má dost často jiný názor na výchovu dětí než já. Je na čase, abych byl zase jednou se svým synkem sám. Aspoň ho budu moci pořádně vytahat za uši, když bude třeba. Iltu přitom vždycky tak křičí, že by si jeden myslel, že to tahají za uši ji.“

„Tak nezmeškej POSEIDON,“ uzavřel Mercant.

Mory Abroová-Rhodanová se narodila 10. července 2304 a bylo jí tedy sto třicet let. Když získala buněčný aktivátor zabitého Vůdce Iratia Hondra, bylo jí dvacet pět let - a přesně na tolik vypadala i dnes. Rozpad buněk byl zastaven, Mory už nikdy nebude stárnout.

Zuzana Rhodanová-Waringerová však stárla. Bylo jí už třicet let a fyzicky tak byla starší než její matka. Tato podivuhodná věc však přátelství mezi matkou a dcerou nijak nenarušovala. Naopak: byla často příčinou veselého škádlení mezi oběma ženami, které si výborně rozuměly.

Dr. Waringer, Zuzanin muž, v New Tayloru s nimi nebyl. Toulal se někde po galaxii a zabýval se tajuplnými činnostmi, které většinou ústily v praktickou zkoušku některého vynálezu. Rhodan byl vždycky poslední, kdo se o tom dozvěděl.

Pokud se o tom vůbec dozvěděl.

New-Taylor bylo hlavní město planety Plophos, třetí planety soustavy Eugaul. Tato planeta patřila k osmi světům, obíhajícím žluté slunce Eugaul. Podobala se Zemi a těšila se takřka stejným klimatickým podmínkám.

Plophos byl od Země vzdálen osm tisíc dvě stě dvacet jeden světelný rok.

Na zalesněném pahorku nedaleko od města New-Taylor stál Moryin palác. Tady žila, pokud právě nebyla na Zemi s Rhodanem, a zařídila místnosti tak, aby neustále cítila Rhodanovu přítomnost, i když byl vzdálen třeba tisíce světelných let. S hlavním městem a vládním palácem byla Mory v neustálém spojení. To bylo nezbytné, protože Mory byla stále ještě vůdkyní Plophosu a tedy hlava planetární vlády.

Otevřely se dveře. Dovnitř vešla Zuzana a Mory se na ni usmála.

„Když je Geoffry pryč, trávíš v mém parku hodiny a hodiny. Musíš už znát každou pěšinu.“

„To tedy ano,“ opáčila Zuzana a posadila se. „Čerstvý vzduch je nádherný - skoro jako na Zemi. Připomíná mi to mládí...“

Mory se rozesmála.

„To už musí být strašně dávno, Zuzano. Ale rozumím ti. Někdy jsou vzpomínky tím živější, čím hlouběji v minulosti leží. Vím to z vlastní zkušenosti. A já jsem o sto let starší než ty.“

„Ale vypadáš mladší,“ konstatovala Zuzana bez hořkosti.

Mory jí ovinula paži kolem ramen.

„To si jen namlouváš. Nemáš ani o jednu vrásku víc než já - takže žádnou. Naše znalosti medicíny tak pokročily, že bys možná tak za třicet let mohla potřebovat buněčný aktivátor. V galaxii jsou ještě tři nebo čtyři. Jednoho dne je tvůj otec najde.“

Zuzana chtěla odpovědět, ale vyrušilo ji zabuzení videotelefonu. Mory povytáhla obočí a vstala. Přešla k řídicímu pultu a stiskla tlačítko. Na obrazovce se okamžitě objevila mužská tvář.

„Ano, co se děje?“

„Pozemská bitevní loď POSEIDON právě vysadila pasažéra, Vůdkyně. Totiž dva.“

Mory zavrtěla hlavou.

„Tak co tedy? Jednoho nebo dva?“

„Vlastně jen dva poloviční, vůdkyně. Jedná se o nehumanoidní inteligenci. Oba mají uniformy flotily, ovšem ve speciálním provedení. Jeden z nich mluví perfektně interkosmem a žádá, abychom ho dovedli k vám.“

Mory měla jisté tušení, ale chtěla mít jistotu.

„A co jméno? Nepředstavil se ten návštěvník?“

„Ale ano. Lucky nebo tak nějak.“

„Nebo Gucky?“

„Ano, to bylo ono. Co s nimi máme dělat?“

Mory se zhluboka nadechla.

„Očekávám návštěvu z Terry ve mém paláci. Postarejte se o to, prosím.“

„Rozkaz,“ vykoktal mladý důstojník nechápavě a obrazovka opět zhasla.

Mory se znovu posadila.

„Gucky...! Tak to tu bude v příštích dnech opravdu veselo. Už tady dlouho nebyl, a teď vzal s sebou nejspíš ještě Iltu. Že by tu chtěli strávit druhé líbánky?“

„Mám Guckyho moc ráda,“ přiznala Zuzana. „Je vždycky veselý a má dobrou náladu. Kdy tady bude?“

„Tak za půl hodiny,“ Mory pohlédla na hodinky. „Možná to zvládne za dvacet minut.“ Potřásla hlavou a shovívavě se usmála. „Ten malý měl pro mě vždycky slabost.“

„Já ho mám také ráda,“ přiznala Zuzana ještě jednou.

„Synáček“ byl asi o hlavu menší než Gucky a měl na sobě stejnou speciální uniformu. Neznámé prostředí ho trochu mátlo, a zřejmě právě proto stál vedle otce zcela klidně a s nevinným obličejem, když je plophoský důstojník seznamoval s pravidly pobytu na planetě.

Pak se objevil druhý důstojník a zdvořile je požádal, aby ho následovali.

Gucky stejně zdvořile přikývl, vzal synka za ruku a vydal se za důstojníkem.

„Vede nás ten strýček k tetičce Mory?“ zeptal se synáček.

Gucky na něj přísně pohlédl.

„Tetička Mory není naše tetička,“ řekl tiše. „A tenhle strýček zdaleka není náš strýček. Nemusíš přece každému cizímu muži říkat strýčku.“

Když nastoupili do kluzáku, přesvědčil se Gucky, že piloti nemohou slyšet rozhovor v kabině a obrátil se k potomkovi.

„Poslouchej, synu, co ti chci říci a poslouchej dobře! Ne abys mi udělal ostudu u tetičky... ehm... u přítelkyně Mory. Víš, že je Rhodanovou ženou a že má velký vliv. Byla ke mně vždycky dobrá a já jsem jí vyprávěl, že jsi velice šikovný a poslušný syn.“

„Copak nejsem?“ zeptal se synek nevinně.

Gucky se téměř zakuckal.

„Jsi dareba a budižkničemu, když to musíš vědět. Když si vzpomenu, co jsi všechno vyváděl na POSEIDONOVÍ... Nebo minulý týden na Marsu! Ať se tady nic podobného neopakuje, kašpare!“

„Kašpare?“ podivil se synek. „Proč si pro mě vlastně pořád vymýšlíš nová jména? Každou chvíli mi říkáš jinak. Jak se tedy vlastně jmenuji?“

Gucky náhle upadl do značných rozpaků. Pak řekl:

„Věc se má tak, synku: pořád ještě pro tebe hledám vhodné jméno. Proto zkouším všechna, která mě napadnou. Poslouchám, jak to zní a většinou se mi to jméno nelíbí. Dostal jsem spoustu návrhů, ale žádný není dobrý. Jednou musíš dostat jméno, na které budeš hrdý. Musí být významné a vyjadřovat tvůj charakter. A musí to být jméno v Universu jedinečné. Ty jsi můj jediný syn a já se jmenuji Gucky.“

„Ano, to vím,“ ujišťoval ho synek vážně. „Co to má společného s mým jménem?“

Gucky polkl a pak si povzdechl.

„Beze mě bys vůbec nebyl,“ konstatoval hlubokomyslně. „Ale ty jsi ještě moc mladý na to, abys to chápal. Tak buď pěkně hodný a připrav se na to, že pozdravíš mou přítelkyni Mory.“

„Ale já bych jí stejně radši říkal tetičko. To nesmím?“

Gucky na něj zkoumavě pohlédl, pak přikývl.

„Tak tedy pro mě za mě: teta Mory a teta Zuzana.“

Když kluzák přistál na ploché střeše paláce, stály Mory a Zuzana na postranní terase a čekaly. Guckyho syna už obě znaly, ale mnoho let ho neviděly. Věděly, že myšobové žijí velice dlouho a proto jim trvá mnohem déle než lidem, než dospějí. Guckyho synovi už bylo přes třicet, ale bylo to pořád ještě myšobí dítě.

Mory se vydala návštěvě vstříc s otevřenou náručí. „Srdečně vítěj na Plophosu Gucky,“ řekla. „Máme z tvé návštěvy velkou radost!“

Gucky se uklonil a ukázal na synka. „Dovolte, to je můj syn.“

Synáček se rovněž uklonil. „Velice mě těší,“ zapištl a hned na to se zeptal: „Kde je kuchyň?“

Mory se rozesmála. Otočila se k Zuzaně.

„Co tomu říkáš? Sotva je tady, už má hlad.“

Gucky byl v rozpacích.

„Omluvte ho, je ještě velice nezpůsobný. Dobrý den, Zuzano. Jak se ti daří?“

„Dobře, Gucky. Máš dovolenou?“

Gucky popadl synka pevně za ruku, aby mu nemohl utéct.

„Ano, dovolenou. Konečně jednou pořádnou dovolenou. Bojím se ale, že o odpočinku nebude ani řeči. Ovšem Iltu ho naléhavě potřebuje. Proto jsem vzal syna s sebou. Doufám, že tu někde máte pořádný sklep, kam bych ho eventuálně mohl zavřít. Ještě se neumí tak dobře teleportovat, aby prostě zmizel.“

„To ještě uvidíme,“ zaječel synek a zamířil k Zuzaně.

„Máš radost, teto Zuzano?“

„Jistěže máme obě radost, že jste tady,“ ujišťovala ho Zuzana upřímně. „Aspoň to tady trochu oživíte.“ Přes tvář jí přelétl stín. „Geoffry je už zase pryč.“

Gucky zůstal zcela klidný.

„Ach, a já se tak těšil, že si s ním popovídám. Vráti se brzy?“

„Nevím. Někdy je pryč dlouho a pak se zničehonic zase objeví.“

„A kdepak vězí?“

Zuzana pokrčila rameny.

„Ani to nevím. Ale pojd'me přece dovnitř. Tady nahoře fouká studený vítr. Tvůj syn se ještě nachladí.“

Gucky mechanicky přikývl a vzal synka za ruku. Výtah je dopravil do nejspodnějšího patra paláce, kde byly obytné místnosti.

Gucky byl najednou duchem nepřítomný. Vzal si nabídnutou ovocnou šťávu, bezmyšlenkovitě ji vypil a postavil sklenku na stůl. Synáček naproti tomu ucucával z lžhve pomerančové šťávy a usmíval se od ucha k uchu.

„Je ti něco, Gucky?“ zeptala se Mory. „Jsi unavený? Možná byste se měli nejdřív ze všeho pořádně vyspat.“

„Ano... ano, to bude asi ono. Možná jsem opravdu unavený. Spánek mi udělá dobře a malému také. Nebudete se zlobit?“

„Ale kdepak. Vaše zavazadla dorazí každou chvíli. Pojd'te, dovedu vás nahoru...“

Když Gucky později ležel v posteli a jeho synáček už dávno spokojeně chrupal, stále ještě si lámal hlavu se změnou, která se s Mory a se Zuzanou stala:

Nebyla to změna vnější, nýbrž mentální.
Už nemohl číst jejich myšlenky.

V následujících dnech a týdnech se nestalo vlastně nic. Synek byl téměř neustále se Zuzanou a hrál si s ní v obrovském parku. Poslouchal ji na slovo, což Guckyho totálně ohromilo.

Gucky trávil hodiny rozhovorem s Mory - a nic se nedozvěděl. Mohl dělat, co chtěl, ale jeho telepatické schopnosti zcela selhávaly. Znovu a znovu narážel na obranný štít, kterým nedokázal proniknout. Přitom měl pocit, že Mory vůbec žádný myšlenkový blok nemá. Bylo to, jako kdyby vůbec nepřemýšlela, a to bylo absolutně vyloučené!

Mory a Zuzanu obklopovalo tajemství, to bylo jasné. Kdyby se o tom dozvěděl Mercant, ještě víc by to posílilo jeho podezření. A asi by nebyl tak daleko pravdy...

Když Gucky neměl ani po třech týdnech pobytu na Plophosu sebemenší tušení, jaké tajnosti mezi sebou Mory a Zuzana mají, když stále ještě nevěděl, kde vězí dr. Waringer a co dělá: začal pochybovat o svých kriminalistických schopnostech. Samozřejmě sváděl všechno na synka, který ho neustále odváděl od jeho úkolu a v hlavě měl samé nesmysly.

Po obědě ho odvedl do pokoje a řekl:

„Musíme si promluvit jako muž s mužem, synu. To, co ti chci říct, musí, zůstat mezi námi, jinak už nejsi můj syn. Rozuměl jsi?“

Synek přikývl.

„Tak dobře poslouchej. Rád bych věděl, co Zuzana dělá právě v téhle chvíli. Kdybych se teleportoval a objevil se v jejím pokoji, nebylo by to vhodné. Ty si ale můžeš dovolit všechno. Ale pokus se, aby si tě nevšimla, když to půjde. Pak mi řekneš, co dělala. Rozuměl jsi?“

„Jistě, nejsem přece hloupý.“

„Dobře, takže...“

„Jasně,“ zapištěl synek a zmizel.

Gucky ihned začal litovat, že se do toho vůbec pustil. Ta blamáž, kdyby se zjistilo, že synka poslal on! A kdyby se Rhodan dozvěděl, že se jeho nejlepší přítel nechal zneužít pro špiónážní účely...

Ale už bylo příliš pozdě dělat si výčitky: Gucky se uvelebil na gauči a čekal. Jednou se synek bude muset vrátit, pokud omylem nepřistál v jezeře. Trvalo to čtyřicet minut a pak se synek rematerializoval; veselý, ale trochu v rozpacích. Když viděl, že Gucky spí, vydechl si. a po špičkách se odplížil do nejbližšího křesla, kde se spokojeně stočil a zavřel oči.

Když se Gucky odpoledne probudil a spatřil svého syna klidně spát v křesle, ztratil na okamžik řeč. Zhluboka se nadechl a pomalu vstal. Pak se rozkřičel:

„Synku! Ty ničemo! Slyšíš mě? Tak se probud', když s tebou mluví tvůj otec!“

Synáček se probral a rozzářil se.

„Ach, to jsi ty?“

„Ano, já!“ burácel Gucky. „Proč jsi mě nevzbudil, když ses vrátil?“

„Protože jsi spal, tati. Proč se tak zlobíš?“

Gucky se přinutil ke klidu.

„Co jsi viděl? Něco zvláštního?“

„Ano,“ zašeptal synek stydlivě. „Něco velmi zvláštního!“

„Tak už mluv, uličníku! Byla tam teta Zuzana?“

„Ano, byla. Teleportoval jsem se přímo k ní do ložnice. Naštěstí tam nebyla. Byla vedle v koupelně. Měla puštěnou sprchu, takže mě nemohla slyšet.“

Gucky zalapal po dechu.

„Byla v koupelně? A to ti trvalo půl dne, než ses vrátil?“

„Jen půl hodiny, tati. Řekl jsi mi přece, že mám tetu Zuzanu pozorovat. Tak jsem to udělal. Vplížil jsem se do koupelny a schoval se za závěsem. Odtamtud jsem mohl tetu Zuzanu moc dobře pozorovat.“

Guckymu bylo, jako by dostal ránu do hlavy.

„Ty jsi...! To je neslýchané! Rhodanova dcera! Snad si ničeho nevšimla. Ta blamáž! Můj vlastní syn...“

„Teta Zuzana si ničeho nevšimla,“ zapištěl synek přesvědčeně.

Gucky si oddechl.

„To máš štěstí, ty nestydo. Kdyby Zuzana...“

Synek ho přerušil:

„Ale teta Mory si všimla...“

„Cože? Teta Mory? Jak to?“

„Přišla do koupelny a chtěla tetě Zuzaně něco přinést. Viděla mě stát za závěsem. Ale já jsem se teleportoval zpátky do našeho pokoje. Nebylo to ode mě chytré?“

Gucky znovu zalapal po dechu. A pak dal synkovi facku. Malý myšob vylétl z křesla a přistál na podlaze, kde se dal do pláče.

Gucky si přitiskl dlaně na uši. Vtom se otevřely dveře a vešla Mory. Rozeběhla se k synkovi a sklonila se k němu.

„Ten tvůj krkavčí otec! Proč už tě zase bije? Takového malého, krásného myšoba... To je neslýchané!“

„To byly nervy, Mory,“ vysvětloval Gucky. „Víš, co provedl? Tajně se...“

„Ano, vím. A co je na tom? Je to ještě dítě a prostě si hrál a přistál u Zuzany. No a...?“

„No a...?“ Gucky vypadal poněkud bezradně.

„Kromě toho,“ zapištěl synek, „mi tatínek sám...“

Dál se ale nedostal. Gucky mu telekineticky zavřel pusku a řekl:

„Jen jsem řekl, že se má zabavit. Nemohl jsem přece vědět, že...“

Mory mávla rukou.

„Už o tom nemluvejme, Gucky. Něco takového se může stát i tobě, když se někde dokonale nevyznáš.“

„Tati, už mě nebudeš bít, když budu držet pusku?“ ozval se synek.

„Copak to nemá říct?“ zeptala se Mory zvědavě. .

„Ale vůbec nic,“ prohlásil Gucky rychle a vzal syna za ruku. „Pojďme si chvíli hrát do parku. Žij blaze, vznešená teto Mory. Uvidíme se později.“

„Ale ne v koupelně!“ volala za ním a Gucky sebou znatelně trhl.

Aby zabránil dalším trapnostem, rychle se se synkem teleportoval do parku. Raději být ve společnosti plophoských šestinožých žab, než se nechat dál vyslýchat tetou Mory...

Operace, které se Mory a Zuzana podrobily, byla velice obtížná a komplikovaná. Plophoští chirurgové přerušily určitá nervová vlákna, což mělo za následek, že Mory a Zuzana byly nyní parapsychicky „hluché“. Lépe řečeno němé. Nervová vlákna, transportující myšlenkový náklad do vyzařovacího centra v mozku, totiž přestala fungovat. Ani nejlepší telepat nemohl nyní číst jejich myšlenky.

To byla ona změna, kterou postřehl Gucky.

Mory právě dokončila ranní toaletu a chtěla nechat připravit společnou snídani, když se ohlásila radiostanice z New-Tayloru. Mladý důstojník jí oznámil, že ze Země dorazil delší text v tajném kódu.

Mory se zamračila.

„Žádné vysvětlení?“

„Ne, Vůdkyně. Má vám kurýr text přinést?“

„Ano. Postarejte se o to co nejrychleji.“

Zuzana, Gucky a synek se jako obvykle shromáždili u stolu a vesele si povídali. Rozhodli se podniknout výlet do blízkých hor. Gucky se hodlal postarat o zásoby, Zuzana objedná kluzák a synek slíbil, že dnes bude obzvláště hodný.

Mory se usmála, když slyšela o všech těch plánech a řekla:

„Souhlasím, ale budeme muset vyrazit trochu později. Právě. přišla důležitá zpráva ze Země, kterou musím dekódovat a vyslechnout. Můžete být při tom, protože nevím, jaká tajemství by před vámi Rhodan mohl mít.“

Guckyho najednou přešla chuť.

„Zpráva od Perryho? A zakódovaná? Co to má znamenat?“

„Netuším. Musíme počkat.“

Když dojedli, dopravil jim rychlý kluzák Rhodanovu zprávu. Mory ji vložila do speciálního přístroje, který ji zároveň dekodoval a přehrál. Rhodanův hlas zněl trochu jinak, trochu mechanicky, ale bezpochyby to byl jeho hlas.

Zpráva zněla takto:

„Mory Abroové-Rhodanové, vůdkyni Plophosu!

Zdravím tě, Mory, doufám, že se ti daří dobře a že jsi zdravá. Zprávu v tajném kódu posílám kvůli nebezpečí odposlechu. Nejen Země, ale celá Mléčná dráha je ve velkém nebezpečí, protože se objevil protivník, s nímž jsme nepočítali. Je to obrovský robot, který se vynořuje z hlubin galaxie a útočí na nás. Jeho průměr je větší než dvě stě kilometrů a má tisíce nejmodernějších bitevních lodí. Ty lodě jsou pozemské konstrukce, což je naprosto nepochopitelné. První boje proběhly v sektoru Červánky. Museli jsme se stáhnout. Jsme bezradní, Mory. Jestli protivník najde Zemi, jsme ztraceni. Potřebuji teď všechny síly a chci tě poprosit, abys mi na Zemi poslala mého nejlepšího pomocníka. Víím, že u tebe tráví zaslouženou dovolenou, ale já ho potřebuji. Požádej Guckyho, ať dovolenou přeruší a ihned odletí do Terranie. Jeho syn může zůstat u tebe. To je vlastně vše. Další podrobnosti dostaneš zítra. Konec.“

Přístroj se samočinně vypnul.

„Nu, Gucky?“ zeptala se Mory.

„Jak se mám odsud dostat? POSEIDON odlétá až za osm dní. Tak dlouho čekat nemohu.“

„Dostaneš ode mě loď. Když tě Rhodan volá, musíš poslechnout. Potřebuje tě hned, ne až za týden. Co to může být za nepřítel, o němž mluvil?“

„Robot, vždyť jsi to slyšela. Ale robot o průměru dvě stě kilometrů... to přece není ani možné!“

„Musí to být možné, jinak by to Rhodan neřekl.“
„Šílenost!“ Gucky se podíval na svého syna. „Ty pochopitelně poletíš se mnou. Nemůžu chtít po tetě Mory, aby se o tebe starala.“
„Nevadilo by mi to,“ ujišťovala Mory.
„Poletí se mnou a basta!“ rozhodl Gucky. „Kdy chceš vyrazit?“ zeptala se Mory. „Musím nechat připravit loď.“
„A co bude s výletem do hor?“ zeptala se Zuzana smutně. „Kdyby tu zůstal alespoň malý.“
„Odletíme zítra,“ prohlásil Gucky.
„A dnes si vyrazíme do hor – robot sem nebo tam!“

2.

„Dostaneš nemodernější městský křižník, který máme,“ řekla Mory druhého dne po snídani. „ASBESI. Kapitánem je major Ronar Meztu, velice schopný důstojník z mé tělesné stráže. Je to Plophosan a je mi opravdu oddán. Instruovala jsem ho, aby respektoval bezpodmínečně tvé rozkazy, Gucky, ať už budou jakékoli. Nezneužívej toho, prosím.“
„Doufám, že ví, že budu mít s sebou syna?“
„Pochopitelně. Loď je připravena ke startu a čeká na tvé rozkazy.“
Mory to řekla trochu ironicky, netušíc, že Gucky se již včera rozhodl k heroickému činu. Přiměla ho k tomu druhá Rhodanova zpráva a především jedna věta v ní. Rhodan totiž řekl, že chce pokud možno získat některou protivníkovu loď nepoškozenou, aby se dostal dál - a Gucky se rozhodl, že takovou loď získá.
Tak to bylo. Mory o tom pochopitelně neřekl.
„Odletíme za dvě hodiny,“ rozhodl. „Děkuji ti za tvou pomoc, Mory. Jednoho dne pochopíš, že jsi tím zachránila celé Universum před definitivním zánikem.“
Mory na něj udiveně pohlédla ale pak se usmála.
„Jistě Gucky, asi to tak bude. Takže za dvě hodiny? To znamená, že tě za devadesát minut musí vyzvednout kluzák. Máme ještě čas v klidu se rozloučit...“
„Já tady zůstanu!“ ozval se najednou synek a skočil Zuzaně na klín.
„Poletíš se mnou!“ prohlásil Gucky energicky. „Ukaž, že už jsi velký myšob. Potom dostaneš i jméno. Nějaké mě už napadne.“
„Obyčejný let na Zemi... Jak tam má tvůj syn ukázat, že už je dospělý?“ podivila se Mory.
Gucky viděl, že se málem prozradil. Lhostejně prohodil:
„Nikdy nevíš, co se během takového letu může stát, teto Mory. Nemám pravdu?“
Mory stejně lhostejně přikývla.
„Jistěže máš, Gucky.“

Major Ronar Meztu byl mladý, dobře vyhlížející důstojník. Byl dostatečně připraven a nehnul ani brvou, když mu představili Guckyho.
„Dávej na svého syna pozor!“ napomínala Guckyho Mory. „Je ještě malý a hravý.“
Pak ho objala Zuzana.
„Nu, pane zvláštní důstojníku?“ zasmála se. „Splnil jste svůj úkol?“
Gucky polkl a rozpačitě se zahleděl do země.
„Nevím, o čem mluvíš, Zuzano. Jaký úkol máš na mysli?“
„Nedělej neviňátko! Kdepak dovolená... ! Nu, zapomeňme na to. Mimochodem, budu od tebe pozdravovat strýčka Geoffryho, až se vrátí.“
Gucky to nevydržel.
„Kdy se vrátí?“ zeptal se.
„Pozdravuj ode mě Allana D. Mercanta,“ odpověděla Zuzana.
„Loď je připravená ke startu, pane,“ ozval se major Meztu.
Gucky byl rád, že se může rychle rozloučit. Objal obě ženy, strčil synka do zad, aby se pěkně uklonil a nastoupil na ASBESI.
Mory se za ním dívala.
„Škoda,“ zamumlala. „Nikdy bych se na něj nemohla zlobit.“
„Ani já ne,“ přiznala Zuzana. „Přesto bych ráda věděla, co měl vlastně zjistit. Myslíš, že to bylo kvůli Geoffrymu?“
Mory přikývla.
„Asi ano, ale dám ruku do ohně za to, že o tom tvůj otec nic neví. A bude lepší, když se to ani nedozví. Jeho přátelé to myslí dobře. Pojď, půjdeme...“
Gucky byl s dvojkabinou, kterou jemu a synkovi přidělili, spokojený.
„Máte ještě nějaké přání, pane?“ zeptal se major Meztu, když se loučil.

Gucky si ho pozorně prohlédl. Ne, tohle nebyl muž, z kterého by si bylo možné tropit žerty.

Meztu byl čestný Plophosan, který měl úctu k jiným bytostem. Bylo tedy třeba mít úctu i k němu.

„Děkuji, majore. A neříkejte mi pořád pane. Jmenuji se Gucky. Je to pravda, že jsem oficiálně váš nadřízený?“

„Vůdkyně Mory Abroová-Rhodanová mi dala takový rozkaz.“

„A je vám to vhod?“ zeptal se Gucky přímo. „Chci říct, že je to vaše loď a vy jste kapitán.“

Meztu se usmál.

„Jsem důstojník a proto pro mě platí rozkazy mé Vůdkyně. Vy, Gucky, jste tady na palubě můj nadřízený.“

Lehké trhnutí prozradilo, že ASBESI právě odstartovala. Meztu naznačil úklonu a odešel. Gucky nařídil synkovi, že se nesmí ani hnout, a šel se porozhlédnout po lodi. Když míjel radiocentrálu, všiml si, že tam panuje velké vzrušení a rozhodl se zjistit, oč jde. Jeden z radistů se právě interkomem spojil s majorem Meztuem.

„Co se děje?“ divil se z obrazovky major. „Sotva jsme opustili soustavu...“

„Hlášení ze Země, pane. Důležité.“

„Pusťte mi to,“ přikázal Meztu.

Gucky stál nenápadně v rohu a všechno viděl a slyšel. Nebyl to Rhodanův hlas, ale byl to hlas Pozemšťana. Říkal:

„Pozor! Zpráva pro Plophos a vůdkyni Mory Abroovou-Rhodanovou! Z pověření Rhodana, Země. OLD MAN zaútočil s deseti tisíci ultrabitevními loděmi na pozemskou flotilu v sektoru Červánky. Pozemšťané se stahují. Existuje důvodné podezření, že protivník pronikne až k Zemi a zaútočí. Došlo ke ztrátám. Spojenci jsou vyzváni, aby poskytli pomoc každé pozemské lodi v nouzi. Protiúder může následovat až tehdy, až bude známa skutečná podstata neznámého útočníka. Analýza proběhne, padne-li některá z protivnickových lodí nepoškozená do našich rukou. Konec hlášení.“

Gucky se teleportoval zpět do své kabiny. Zpráva ho sice překvapila, ale pouze posílila jeho odhodlání neletět přímo k Zemi. Sektor Červánky byl více než dva tisíce světelných let daleko od Země, na východním okraji Mléčné dráhy. ASBESI byla od něj momentálně vzdálena sedm tisíc světelných let.

„Buď zticha a nech mě přemýšlet,“ poručil Gucky synkovi, který se ho chystal zasypat otázkami. „Hned se vrátím.“

Tentokrát se teleportoval na velitelský můstek.

„Musím vám udělat návrh, majore,“ spustil na překvapeného Meztua. „Máte čas?“

Meztu mávl na jiného majora.

„Převezměte to na chvíli, Khermo. Dosavadní kurs, souřadnice známé. Lineární let za pět minut.“

„Jaký směr a jaká trasa?“ zeptal se Gucky rychle.

„Dva tisíce světelných let, východ.“

„Dobře. Pojd'te, majore.“

Meztu zavedl Guckyho do své kabiny. Bez jediného náznaku zvědavosti mu nabídl křeslo a sám se rovněž posadil.

„Předpokládám, že mi chcete říct něco nanejvýš důležitého.“

„Je to důležité, ale mohu to říct stručně,“ prohlásil Gucky. „Směr celkem souhlasí, jen se při dalším skoku musíte poněkud víc přiklonit k souřadnicím B. Země už není naším cílem. Poletíme do sektoru Červánky, který rovněž znáte.“

Teď už Meztu překvapení skrýt nedokázal. Málem vyskočil, ale pak se zase posadil.

„Říkáte Červánky, Gucky? Co to má znamenat? Mám za úkol dopravit vás co nejrychleji na Zemi a...“

„Výslovně jste zdůraznil, že jsem oprávněn vám dávat rozkazy. A můj rozkaz říká, že poletíme do sektoru Červánky. Vysvětlím vám důvody.“

„Byl bych vám za to vděčný.“

„Sám jste slyšel, co se stalo. Objevil se obří robot a ohrožuje nás. Je tak obrovský, že ho nemohli postavit lidé - a přece má na palubě lodi pozemské konstrukce. Dokud Rhodan nebude vědět, s kým má tu čest, nemůže najít a použít žádný prostředek, kterým by ho zastavil. Co to znamená, víte. Když bude Terra ztracená, nebude pomoci ani Plophosu. Proto je zcela logické, že poletíme do sektoru Červánky.“

„Proč je to tak samozřejmé?“ ptal se major bezradně.

Gucky si vzdychl.

„Copak vám Mory neřekla, kdo jsem? Nevyprávěla vám, že jsem několikrát zachránil celé Universum před totálním zhroucením? Nevíte, že jsem Rhodanův nejlepší přítel a jeho opora? Ne? Tak jsem vám to právě vyprávěl. A teď by tedy mělo být zcela jasné, že s ASBESI ulovíme jednu takovou nepřátelskou loď a předáme ji Rhodanovi. Také vám připadne část uznání, kterým nás zahrnou.“

Meztu polkl.

„Uznání říkáte? Spíš se obávám, že budu mít potíže, když vás nedopravím na Zem.“

Gucky zavrtěl hlavou.

„Ponesu plnou zodpovědnost. A teď vám příkazuji nechat určit nové souřadnice a nabrat kurs na sektor Červánky. Co nejrychleji. A ještě něco: žádný radiový styk se Zemí nebo s pozemskou flotilou. Ale zůstaňte na příjmu, abychom věděli, co se děje.“

Meztu byl stále ještě nerozhodný.

„Nevím...“

„Ale já vím, milý majore. Může se z vás stát galaktický hrdina. Budete po mém boku bojovat proti neuvěřitelnému protivníkovi a už to pro vás znamená nesmrtelnou slávu. A když Rhodanovi přivezeme nepřátelskou loď, povýšení vás nemine. Tak co?“

Major Meztu vstal. Najednou se usmál. Byl to úsměv, který prozrazoval vnitřní úlevu a tajnou radost.
„Jistěže jste mě k tomu přinutil,“ řekl a mrkl na Guckyho. „Myslím, že váš vliv je větší, než můj - až budeme muset platit účet.“

Gucky se také usmál.

„Můj milý majore - vím, že nikdo není šťastnější než vy, když jde o dobrodružství. Koneckonců jsem telepat a věděl jsem, že jste můj člověk. Doufejme, že je vaše mužstvo v pořádku.“

„Můžete se na ně spolehnout,“ uklidnil ho Meztu. „Půjdou se mnou třeba do pekla, když to bude muset být.“

„Pak se nám nemůže nic stát,“ uzavřel Gucky.

To, co Gucky plánoval, bylo vlastně jasné odepření poslušnosti. Dostál pokyn, aby se vrátil na Zemi, a tam se s ostatními mutanty připravil k akci. Udělal opak.

Neudělal to, aby někomu uškodil, byl přesvědčený o tom, že v konečném efektu prokáže Rhodanovi službu. Jemu a Solárnímu impériu. Celému lidstvu.

Ronar Meztu naproti tomu měl zcela jiné důvody, proč se těšil z nového úkolu. Samozřejmě i jeho lákalo, že poskytne Pozemšťanům službu, protože právě Rhodan nikdy nešetřil chválou a uznáním, když se někdo blýskl výjimečným výkonem. Ale v první řadě to byla jeho touha po dobrodružství, která ho přiměla vyhovět Guckyho požadavkům, aniž by požádal Mory Abroovou-Rhodanovou o speciální povolení.

Čím víc se blížili k sektoru Červánky, tím častější byly radiogramy. Jednou dokonce zachytili nouzové volání, ale přicházelo z takové dálky, že nemohli nic podniknout.

Major Meztu neopouštěl můstek a udržoval se v bdělém stavu pomocí léků. Gucky přišel a posadil se vedle něj.

„Zapsal jsem si několik jmen,“ řekl a podal majorovi lístek. „Pokud to mohu posoudit, jsou to nejvhodnější muži z posádky - odvážní, smělí a neohrožení. Samozřejmě se zcela spolehnou na váš názor.“

Meztu si přečetl jména a přikývl.

„Je udivující, Gucky, že jste našel přesně ty chlapíky, které bych vybral i já. S několika z nich jsem měl už potíže kvůli palubní disciplíně, ale to je jen dobré znamení, když jde o riskantní akci. Obzvláště ten Kmehr! Je to pochybný důstojník, ale vsadím se, že v akci se na něj můžete spolehnout. Vezmete ho jako velitele komanda?“

„Je to jediný důstojník, kterého jsem vybral. Všichni ostatní jsou poddůstojníci nebo kadeti.“

„Opravdové pirátské komando,“ poznamenal Meztu a ušklíbl se. „Tihle dostanou čerta z pekla, když bude třeba.“

„Bojím se, že robot OLD MAN je horší než čert,“ opáčil Gucky a pohlédl na obrazovky. „To už je sektor Červánky. Řekl bych, že to brzy začne. Mezi námi je tedy vše jasné? Budeme postupovat, jak jsme se domluvili?“

„Myslím, že je to jediné možné řešení, Gucky. Ale budeme potřebovat velký kus štěstí. V našem případě je výhodné, že pozemské lodě utíkají. Možná nás protivník bude podceňovat.“

„Připravte ty muže a vysvětlíte jim, o čem jde. Já si zatím promluvíím se svým synem. Ještě o ničem neví.“

„Ten se bud divit!“ mňkl Meztu a věnoval se zase navigaci.

V sektoru Červánky panoval chaos.

V téhle části galaxie nebylo moc sluncí, ale obrazovky ukazovaly stále nové planoucí hvězdy. Nebyly to však opravdové hvězdy, byly to vesmírné lodě, které se proměnily v energii. Ale ztráty utrpěl i protivník Pozemšťanů.

ASBESI zůstala v normálním vesmíru a blížila se k bojujícím jednotkám. Přítel a nepřítel se dali jen těžko odlišit, protože jejich lodě byly stejné konstrukce.

Pozemské konstrukce.

Byla to tak nestvůrná náhoda, že to ani náhoda být nemohla.

Ale co to potom bylo?

Gucky byl pevně rozhodnutý to zjistit. Meztu, který sledoval pohyby ostatních lodí, se k němu obrátil.

„Existuje jeden prostředek, jak odlišit Pozemšťany od robotových jednotek - dokonce zcela jednoduchý. Lodě OLD MANA jsou všechny bez lidského řízení. Jsou řízeny roboty. Při rychlých reakcích je to vidět. Pozitronický mozek reaguje prostě zcela jinak než mozek lidský. Doufám, že už na to Pozemšťané přišli.“

Gucky se vrátil do své kabiny. Jakmile nalezne ASBESI výhodnou pozici, bude okamžitě informován.

„Nu, synku, jak se cítíš v takové neuvěřitelné akci?“

„Výborně! Už se těším na skákání!“

„Musíme se ale teleportovat přímo do nepřátelské lodi, víš? A vezmeme s sebou ještě muže z posádky. Já vždy dva a ty jednoho. Myslíš, že to dokážeš?“

„Hračka!“ potvrdil synek tajnou naději svého otce.

O dvě hodiny později se ozval Meztu.

„Stranou od OLD MANA je loď. Zdá se, že čeká, až nás bude moci odstřelit. Ale jsme ještě příliš daleko.“

Gucky si natáhl arkonský bojový skafandr, s kterým bylo možné létat a být neviditelný. Za opasek si zastrčil paprskomet. Pak oblékl syna, ale zbraň mu nedal.

„A teď dobře poslouchej, můj synu: smíš dnes poprvé doprovázet svého otce při jedné z jeho slavných akcí. Jsi ale ještě velmi mladý a nezkušený, a proto mě musíš poslouchat. Kdybys to neudělal, mohl bys nás všechny přivést do nebezpečí. Rozuměl jsi?“

„Ano, tatí.“

„Dobře. Tak se podle toho chovej. Poslouchej mě a nevyptávej se. Teleportuješ jednoho Plophosana do jiné lodě, já vezmu dva. A pak zase zpátky a budeme skákat tolikrát, kolikrát to půjde. Celkem jsem vybral dvacet mužů...“

Zabzučel interkom. Na malé obrazovce se objevila Meztuova tvář.

„Blíží se pozemské lodě. Museli jsme se identifikovat. Útočí na tu loď u OLD MANA. Když budeme dávat pozor, mohla by to být příležitost pro vás, Gucky.“

„Hned jsem na můstku. Jsou vybraní muži připraveni?“

„Ano. Čekáme na vás.“

Gucky vzal syna za ruku a teleportoval se s ním na můstek. Na obrazovkách bylo jasně vidět nepřátelskou loď. Halil ji zelený ochranný štít, takže byla nenapadnutelná. Teprve při soustředěné palbě velké skupiny lodí se mohlo podařit přetížít ochranný štít tak, že se na chvíli zhroutil. Tu chvíli bylo třeba využít.

Pozemské lodě dokončily manévry a zahájily palbu na obra, který nejevil žádné snahy dostat se do bezpečí.

ASBESI byla trochu stranou dění, ale stále ještě dost blízko na to, aby Gucky mohl bezpečně skočit. Dvacet vybraných Plophosanů čekalo. Jejich tváře prozrazovaly napětí a vzrušení. Poprvé v životě měli být teleportováni.

Meztu manévroval ASBESI blíž k nepřátelské lodi, která začala opětovat palbu. „Přesila je příliš velká. Brzy se dá na útěk,“ mumlal myšob. „Nezdá se, že by se štít chtěl zhroutit.“

„Už jiskří,“ odporoval mu Meztu. „Při téhle palbě se musí zhroutit dřív, nebo později.“

A pak najednou štít pohasl.

„Teď!“ zvolal Meztu.

Gucky popadl poručíka Kmehra a ještě jednoho Plophosana za ruku, aby vytvořil tělesný kontakt k teleportaci nezbytný. Přesvědčil se, že i synek je připravený. Poslední pohled na nepřátelskou loď - a pak oba myšobové a tři Plophosané zmizeli...

3.

Robotská loď VIII-696 čekala na útok protivníka.

Řídící mozky nařídily plnou obranu a loď zahalil zelený ochranný štít. Na útěk řídicí mozky nemyslely, i když brzy bylo jasné, že Pozemšťané mají velkou převahu.

VIII-696 nemohla ztratit žádné životy.

Odnepaměti táhly vesmírem a hledaly přátele. A co našly? Velkého a zapřísažlého nepřítele, kterého musely zničit. Řídící mozky reagovaly na vzory mozkových vln a věděli, že Pozemšťané jsou protivníci. Velící robot to tak přikázal. Ale nejen Pozemšťané byli protivníci, nýbrž veškeré humanoidní bytosti. Všichni lidé.

Universum od nich muselo být osvobozeno.

Teď mělo konečně zase dojít k velkému úderu. Když už VIII-696 riskovala a mohla být zničena, pak mělo být zničeno nejméně desetkrát tolik protivníků.

A útočilo přesně deset pozemských lodí. Jedenáctá loď byla lokalizována ve větší vzdálenosti, ale vyčkávala. Velící robot lodi VIII-696 ji prozatím neregistroval jako nepřítele.

Ještě než se robotské lodi podařilo jednu z pozemských lodí zneškodnit, doporučily energetické lokátory veliteli:

„Přesila příliš velká. Doporučuje se útěk.“

Obvykle by to stačilo, aby VIII-696 okamžitě zmizela v bezpečném lineárním vesmíru. Ale řídicí mozky tentokrát na doporučení nereagovaly. Naopak, přikázaly obrannou palbu všemi děly.

Z jedné vteřiny na druhou stoupl zatížení štítu tak, že se zhroutil.

Zhroutil se na dvě minuty a dvacet vteřin.

Ale stačilo to, aby byl osud lodi VIII-696 zpečetěn.

Ovšem zcela jinak, než se dalo čekat...

Když se Gucky materializoval, stál v prázdné chodbě. Pustil oba Plophosany, kteří okamžitě vytáhli zbraně, i když široko daleko nebyl žádný protivník.

O několik vteřin později se rematerializoval i Guckyho syn se svým mužem.

„Jaký jsem byl?“ zeptal se synek pyšně.

Ale Gucky neměl čas obdivovat výkony svého potomka.

„Šup, zpátky na ASBESI! Musíme pro další.“ Obrátil se na poručíka Kmehra. „Počkejte tu. Nehněte se z místa. Hned jsme zpátky.“

Vtom se otevřely postranné dveře. Na chodbu vstoupil robot pozemské konstrukce, obě zbraně zdvižené a namířené na tři Plophosany.

Kmehr reagoval tak bleskurychle, že se sám Gucky málem nedostal včas z palebné linie. Energetický blesk zasáhl robota, který se na několik vteřin zastavil, a pak se pomalu zhroutil na zem.

„Vy jste ale rychlý,“ řekl s uznáním Gucky.

Kmehr přikývl.

„Ještě rychlejší, když to musí být. Pospěšte si. Přineste ostatní. Sami to nedokážeme.“

Gucky vzal synka za ruku a skočil.

Pozemské lodě se mezitím zformovaly ke konečnému zúčtování. Štít robotské lodi vypadl. Momentální bezmocnost se musela využít.

Ale řídicí mozky VIII-696 reagovaly ještě rychleji.

Palba byla zastavena, aby bylo znovu k dispozici dost energie pro ochranný štít. Cenné vteřiny mýjely...

...cenné i pro Guckyho.

Myšob se materializoval na můstku ASBESI.

Popadl dva Plophosany a počkal na synka.

Major Meztu zvolal:

„Může se stát, že Pozemšťané tu loď zničí a vy budete na palubě!“

„To musíme risknout, Meztu. Můžete jim poslat hlášení. Dřív nebo později se to Rhodan stejně musí dozvědět, tak proč ne hned?“

„Dobře, Gucky.“

Gucky kývl na synka a teleportovali se.

Sotva se ocitli v VIII-606, zelený štít se znovu rozzářil a vytvořil neproniknutelnou stěnu mezi nimi a vesmírem.

Gucky, jeho syn a šest Plophosanů bylo odříznuto.

„Skočil jsem perfektně,“ kasal se synek a znovu se pokusil dosáhnout otcova uznání. „A to s dospělým mužem! Přesně na metr!“

„To je taky tvoje štěstí,“ zabručel Gucky a naslouchal, ale na lodi bylo nepřírozené ticho. „Kmehre, musíme se pokusit dostat na můstek. Škoda, že sem nemůžeme dostat ostatní, ale ASBESI nás jistě nespustí z očí.“

Kmehr přikývl a pak rozdělil své lidi.

„Seržante Brentone, vy jste můj zástupce a budete nám krýt záda. Gola a Bradock budou uprostřed. Wahro a Bongo jsou rezerva. Jasně?“

Skupina byla dvakrát napadena bojovými roboty; vždy se jí však podařilo útok odrazit. Třetí útok přišel tak překvapivě, že se robotům podařilo oddělit Guckyho a jeho synka od Plophosanů. Gucky váhal s použitím zbraně, protože i roboti váhali. Při nejlepší vůli nemohli ta dvě stvoření identifikovat jako lidi.

A pouze lidé byli podle naprogramování nepřátelé.

Roboti zdvihli zbraně, ale střílet nezačali. Naopak, nechali zbraně zase pomalu klesnout, nerozhodně a - jak se zdálo - poněkud zmateně.

„Co je?“ zeptal se Gucky, ale nikdo mu nedopověděl. Vedle něj se třásl synek.

Podle hluku na druhém konci chodby se zdálo, že poručík Kmehr a jeho muži prchají. Šlo opravdu jen o to, že Gucky nebyl Pozemšťan, nebyl humanoid?

Byla to jeho velká šance?

„Pojďme, synu,“ řekl odvázně a prošel mezi roboty. „Musíme najít velitelský můstek a tihle chlapíci nám v tom bránit nebudou. Mají nás rádi.“

Myšobové nechali roboty a za sebou a Gucky se snažil zachytit myšlenkové impulsy Plophosanů. Bylo to snadné, neboť kromě nich nikdo na palubě myšlenkové impulsy nevysílal. Z Kmehrových myšlenek, vyplývalo, že on a jeho muži jsou v pasti, v prázdné, velké místnosti, z níž vedly jen jediné dveře. A před těmi čekali roboti.

Gucky a syn se tam objevili v posledním okamžiku, když se roboti právě rozhodli vtrhnout dovnitř.

„Rychle pryč!“ volal Gucky. „Můj syn a já vás teleportujeme na chodbu.“

A proč ne rovnou na můstek?“ chtěl vědět Kmehr.

„Ten bude hlídáný ještě víc a plný překvapení. Teprve až si budeme jisti, že překonáme všechny překážky, můžeme se odvážit na můstek proniknout. Rychle, Kmehre, dejte mi ruku...“

Skupinka se znovu zformovala a podařilo se jí dostat do pozorovací kupole, jejíž stěny byly průhledné a umožňovaly výhled do okolního vesmíru.

Nablízku se zdržovalo šest pozemských lodí, které tu a tam vypálily zbytečnou salvu. Robotská loď palbu neopětovala, aby měla veškerou energii k dispozici pro ochranný štít.

Stranou oněch šesti lodí čekala ASBESI.

Robotská loď se dala do pohybu, Pozemšťané ji však brzy dostihli. Nechtěli se vzdát už skoro jisté kořisti.

Poručík Kmehr protáhl obličej:

„Jestli přejdeme do lineárního vesmíru, už nás nikdy nikdo nenajde. Gucky, my máme jen jednu možnost - musíme obsadit velitelský můstek.“

„To vím. Ale je docela dobře možné, že tam je mechanismus, který způsobí samozničení lodě, vstoupí-li do centrály Pozemšťan nebo lidská bytost vůbec. Pak jsme ztraceni. Půjdu proto se synem napřed a můstek si prohlédnu. Zní to logicky?“

„Dokonce velmi logicky,“ přiznal Kmehr neochotně. „A co máme mezitím dělat my?“

„Hezky pomalu,“ napomenul ho Gucky. „Zatím chci zůstat tady. Než přejdeme do lineárního vesmíru, chci si prohlédnout hvězdy. Velící robot bude těžko v lineárním letu měnit směr. Chci vědět, kam poletíme. Později se nám to může hodit.“

Nemuseli dlouho čekat.

Hvězdy pobledly a nakonec zmizely. Všude kolem byl jen černý prostor. Gucky si zapamatoval směr. Zdálo se, že loď VIII-696 nechce proniknout hluboko do lineárního vesmíru. Spíš mířila do centra galaxie.

„Teď jsme beze zbytku odříznuti,“ vzdychl Kmehr. „Snad ty bláznivé roboty vyřídíme.“

„Možná máte pravdu,“ řekl Gucky pomalu, „a oni jsou opravdu blázniví. Celé jejich chování tomu nasvědčuje. Zjistíme to, na to se spolehněte! Tak jdeme dál! Cestu znáte, poručíku. Hlavní chodba vede k velkému centrálnímu výtahu. Cestou vyřídíme tolik robotů, kolik bude možné. Později budeme mít aspoň míň problémů.“

Major Ronar Meztu byl náhle postaven před velice těžké rozhodnutí. Pro tento případ nedostal od Guckyho žádné instrukce, protože s tím nikdo nepočítal - i když bylo přece celkem jasné, že robotská loď se dá na útěk, když na ni bude útočit většina.

VIII-696 skutečně uprchla - do lineárního vesmíru.

A s ní zmizel myšob Gucky, za kterého byl zodpovědný. On, Meztu, bude povolán k zodpovědnosti, jestli se Guckymu a jeho synovi něco stane.

Meztu se spojil s Pozemšťany a hlásil:

„Mám naléhavou zprávu pro Prvního administrátora, kterou mu mohu předat pouze osobně. Mohli byste mi sdělit, kde se nachází? Stačí i frekvence jeho hyperkomu a volací znak.“

„To je bohužel tajné,“ odmítl ho Pozemšťan, s nímž hovořil. „Ta data vám nemohu dát. Ale můžete mi předat svůj text a já ho pošlu dál.“

„Existuje jiná možnost?“

„Bohužel ne.“

„Tak dobře. Mějte prosím pár minut strpení. Připravím text co nejstručněji.“

„Pospěšte si. Nemůžeme už ztrácet čas. Musíme zpátky k našim jed notkám. Máte pět minut.“

Když Pozemšťan text převzal a po tvrdil příjem, Meztuovi se ulevilo. Víc teď udělat nemohl, ale Perry Rhodan jistě bude reagovat.

Pozemšťané brzy zmizeli v lineárním vesmíru. ASBESI zůstala na místě a čekala, jestli se ozve Rhodan.

A Rhodan se ozval!

„ASBESI? Kapitán Ronar Meztu? Z Plophosu?“

Meztu v tváři na obrazovce okamžitě poznal Prvního administrátora. Postavil se mimoděk do pozoru a zasalutoval.

„Řekněte mi ještě jednou, co se stalo - a proč se to stalo, majore Meztu,“ požádal ho Rhodan klidně.

Meztu se pustil do vyprávění a zdůraznil, že mu Mory Abroová-Rhodanová nařídila, aby vykonal bez námitek veškeré myšobovy příkazy.

Rhodan Meztua ani jednou nepřerušil, ale jeho tvář byla stále zachmuřenější. Byla z ní jasně patrná starost o myšoba, který se zase jednou pokoušel na vlastní pěst zachránit Zemi a vesmír.

„Zůstaňte na dosavadní pozici,“ řekl

Rhodan, když Meztu domluvil. „Počkejte tam na mě. Může to ale chvíli trvat. Pokud byste měli lokalizovat robotskou loď, pokračujte v pronásledování. Je možné, že se z lineárního vesmíru zase vrátí. Poznal byste ji?“

Meztu si uvědomil, že na něco zapomněl.

„Pane, máme jméno té lodi. Je to VIII-696.“

Rhodan přikývl.

„Pozemské typové označení - jak jinak. Zřejmě osmá z dvanácti sekcí OLD MANA. Všechno je to stále bláznivější. Rozuměl jste tedy?“

„Ano, pane. A prosím, věřte mi, že bych tak nikdy nejednal, kdyby zvláštní důstojník Gucky...“

„Nemusíte mi nic vysvětlovat. Znáám Guckyho. Nikdo ho nezastaví, když si vezme něco do hlavy. Ani já ne.“ Trochu se usmál. „Uvidíme se později, majore Meztu.“

Obrazovka zhasla.

Meztuovi se ulevilo. Obdivoval sebeovládání muže, který nevládl jen Zemi, ale. více než tisíce slunečním soustavám.

Najednou už neměl strach z toho, že se s Rhodanem brzy setká. Uklidněn se vrátil na můstek, kde na něj čekal major Regal Kherma.

Když se na něj Meztu usmál, úsměv opětoval.

„Nebude to tak zlé,“ řekl Meztu.

4.

Bez Guckyho v bezprostřední blízkosti ztratil poručík Kmehrer část své sebejistoty. S pěti muži byl sám v robotské lodi, která mířila k neznámému cíli. Všude mohl číhat nepřítel.

„Možná bychom měli zkusit poškodit pohon. Máme přece malé atomové bomby. Když bude loď vytržena z lineárního letu, bude možné ji lokalizovat,“ navrhl kadet Wahro.

Ale poručík Kmehrer o tom nechtěl nic slyšet.

„Pozemšťané chtějí loď nepoškozenou. Navíc by mohlo dojít ke katastrofě. Nezapomínejte, že tohle je robotská loď a roboti reagují jinak, než lidé.“

Když už byli těsně před výtahem, rozzářila se najednou před nimi jasně bílá energetická stěna a zatarasila jim cestu. Zároveň za nimi vyjela ze stěny ocelová stěna napříč chodbou. Byli opět v pasti.

„Zavolejte myšoba,“ přikázal Kmehrer svému zástupci. „Jedině on nás odsud může dostat. Snad dostaneme spojení.“

Brenton několikrát zavolal Guckyho na smluvené vlně, ale nedostal odpověď. Buď měl myšob dost práce sám se sebou, nebo nebylo s jeho přístrojem něco v pořádku.

„Nehlásí se,“ řekl Brenton s hněvivým podtónem v hlase. Energetická zeď se začala k mužům pomalu blížit. Byla od nich ještě dvacet metrů. Ze skrytého reproduktoru se ozval mechanický hlas. Hovořil dokonalým interkosmem:

„Odhodte zbraně do energetické opony. Pak ušetříme vaše životy. Dáváme vám deset minut.“

Kmehrer zamumlal:

„Máme se vzdát! Brentone a Bongo, pokuste se tu stěnu rozstřílet. Gola ať se dál zkouší spojit s Guckym. Já promluví s robotem - jestli mě může slyšet.“

Počkal, až Brenton začne ostřelovat stěnu a pak se obrátil směrem k neviditelnému reproduktoru.

„Odevzdáme zbraně, až když bude energetická opona vypnutá. Jinak budeme bojovat.“

Žádná odpověď.

„Za chvíli to bude,“ zasupěl Brenton a otřel si z čela pot. „Zatracený horko!“

Energetická stěna náhle pohasla a cesta k výtahu byla volná. Na druhé straně stáli oba my, „sobové.“

„Vás taky jeden nemůže ani na chvíli nechat samotné,“ prohlásil Gucky vyčítavě. „Přitom jsem byl zrovna tak pěkně rozjetý. Tak si pospěšte. Nemůžu automatiku pořád držet, a když ji pustím, stěna se zas rozzáří. Buďte rádi, že jsem i skvělý telekinetik...“

Plophosané si pospíšili, aby se dostali pryč z nebezpečného místa. Brenton se tvářil nespokojeně. Zřejmě ho zlobilo, že půl stěny rozstřílel zbytečně.

Když byli dost daleko, Gucky uvolnil automatiku, a vzhledu v chodbě se stěna opět rozzářila.

„Já a můj syn musíme zase dál,“ řekl Gucky. „Tady je výtah, Kmehre. Sejdeme se na velitelském můstku.“

Než stačil Kmehrer odpovědět nebo navrhnout něco jiného, byli myšobové ti tam.

„Legrační stvoření,“ komentoval to Brenton. „Zachrání nás a pak prostě zmizí...“

„K výtahu!“ poručil Kmehrer, kterého uklidnil fakt, že se Gucky v poslední chvíli přece jen objevil. V případě nouze jim zase přijde na pomoc. „Tak jednoduché to s námi roboti mít nebudou!“

Když se však sklonili nad výtahovou šachtou, zažili hořké zklamání. Nebylo tam žádné antigravové pole, které by je vyneslo nahoru. Výtah byl mimo provoz.

„Jestlipak tu jsou-ještě jiné?“

„Jistěže ano, ale ty taky nebudou lepší. Musíme to zkusit nouzovými schodišti. Pěkná procházka. Na můstek tak půl hodiny.“

„Rád bych věděl, co vyvádějí ti myšobové,“ mumlal Brenton. „Jsou to teleportéři a přitom potřebují zrovna tolik času, co my.“

„Jsme v robotské lodi,“ připomněl mu Kmehrer. „Řekl bych, že se pokoušejí vyřadit určitá zařízení.“

Když se dostali k nouzovému schodišti, napadlo je několik bojových robotů těžkého typu. Jeden z nich, který zřejmě představoval vyjednaváče, vyšel Plophosanům vstříc a řekl:

„Cesta na můstek je uzavřena. Odevzdejte zbraně. Nic se vám nestane. Koordinátor chce s vámi mluvit.“

„Kde je koordinátor?“ zeptal se Kmehrer, i když věděl, že vyjednávat s robotem je nesmysl.

K jeho překvapení přišla okamžitě odpověď:

„V centrální polokouli.“

S tím si nemohl Kmehrer nic počít, protože nevěděl, že tím byl míněn OLD MAN.

„Dobře. Tak nás k němu zaved’.“

„Jen beze zbraní.“

„Nedáme zbraně z ruky.“

„Pak vás zničíme - tak zní rozkaz.“

Roboti okamžitě zahájili na Plophosany palbu. Ale Kmehr tušil, co přijde. Muži se vrhli k zemi a střely je minuly. Plophosané se statečně bránili, ale roboti měli přesilu. Situace Kmhra a jeho komanda byla překerní.

„Brentone - bombu. Jedna stačí. My ostatní se stáhneme padesát metrů do ohyby chodby. Pospěšte si!“

Chodbou se přehnala tlaková a tepelná vlna. Ohyb chodby ji poněkud utlumil. Kovová stěna se zdeformovala, a pak vlna uháněla dál. Kmehr vstal.

Všichni roboti, kteří stáli u vstupu na schodiště byli zničeni. Kmhrovi muži opatrně překročili doutnající trosky a bez problémů se dostali do dalšího patra.

Robotskou lodí proběhlo lehké trnutí. Gucky okamžitě věděl, že se VIII-696 vrátila do Einsteinova vesmíru. Lineární let skončil.

To mohlo mít různé příčiny. Buď se loď dostala do blízkosti cíle, nebo se připravovala na další etapu a korigovala souřadnice.

Aby zjistil skutečný důvod, teleportoval se i se synem do pozorovací kupole. Zase byly vidět hvězdy. Loď stále mířila do středu Mléčné dráhy. Za dobu lineárního letu urazila relativně krátkou trasu, snad dvacet světelných let.

Ve směru letu zářilo obrovské, zelenomodré slunce. Nebylo dál než dvacet nebo třicet světelných minut.

„Letíme do toho slunce?“ zeptal se syn se strachem v hlase.

„Nevím, maličký. Vypadá to tak. Budeme muset něco podniknout, jinak přijdeme o loď - a o naše životy taky.“

„Já se bojím,“ přiznal malý.

„Zvládneme to,“ slíbil mu otec. „Roboti se jen tak lodi nevzdají. Jejich velitel jen blufuje a chce nás donutit, abychom se vzdali. Ví, že nás teleportéry jen tak snadno nedostane, protože jeho bojové stroje jsou pomalejší než my. Navíc nás ještě nevyhodnotili jako nepřátele. -Zato Plophosany ano. A ti mu dávají zabrat.“

„Možná bychom přece jen mohli na můstek a nic by se nestalo. Když nejsme skuteční nepřátelé...“

„Už mě to taky napadlo. Bojím se, že to prostě budeme muset zkusit. Pospěšme si.“

Gucky se soustředil, vzal synka za ruku a skočil.

Chodba byla širší než na jiných místech a byla prázdná. Dveře do radiocentrály byly otevřené a mezi přístroji nebylo vidět jediného robota.

„Když se bude něco dít. okamžitě skoč,“ nařídil Gucky synovi. „To je jedno, kam. Hlavně pryč odtud. Rozuměl jsi?“

„Ano, tati.“

„Dobře. Tamhle vpředu je vstup na velitelský můstek. Pojdme. Neboj se, roboti nám nic neudělají. Prostě nejsme lidé. Díkybohu!“

Dveře se nehlučně odsunuly, když je Gucky telekineticky otevřel, a pustily je dovnitř.

V obrovské půlkruhové místnosti byl jen jeden robot. Byl neozbrojený a plnil pouze kontrolní funkci. Gucky se k němu vydal.

„Můžeš se spojit s velitelem?“ zeptal se ho interkosmem. „Musíme s ním mluvit.“

Robot přerušil svou činnost a zůstal stát. Pomalu se otočil, oči upřené na myšoba:

„Spojení nelze uskutečnit,“ odpověděl mechanickým hlasem. „Na lodi je poplach. Nejdřív musí být zničen protivník.“

„Tím, že vletíte do nejbližšího slunce?“

„Na metodě nezáleží. Když bude zničena loď, bude zničen i nepřítel. Takový je náš úkol. Konec.“

Znovu se otočil a dal se do práce. Myšobové už pro něj neexistovali.

Gucky si přečetl údaje a oddechl si. Loď letěla rychlostí deset tisíc kilometrů za vteřinu. Znamenalo to, že mají ještě asi deset hodin času.

Robot odešel z místnosti a ani se po nich neohlédl. Gucky zavrtěl hlavou.

„Musí přece vědět, že jsme se na palubu dostali s Plophosany. I pro roboty by mělo být jasné, že patříme k sobě - ale oni se chovají tak, jak byli naprogramováni. To je naše štěstí.“

„Nemohl by ses pokusit převzít loď, tati?“

„Ty mi opravdu věříš, synu. Jistěže bych mohl, ale nechci nic uspěchat. Nejdřív se musíme podívat, jestli tu není nějaké bezpečnostní zařízení...“

Vtom si Gucky všiml první věci, kterou se robotská loď lišila od pozemských. Na konci místnosti bylo v podlaze napůl zapuštěno několik těžkých kovových kupolí. Gucky nedokázal uhodnout k čemu jsou. Nevěděl, že je v nich uložen pozitronický řídicí mozek. Takže je ignoroval.

Ale řídicí mozek, skutečný velitel lodi, neignoroval jeho. Nemohl ho sice identifikovat jako humanoida a nepřítele, ovšem podle Guckyho chování poznal, že nejde o spojence. Aby dostal nové instrukce, spojil se s automaticky řízeným hypervysílačem a požádal o přímý kontakt s koordinátorem v OLD MANOVI.

Než dostal odpověď, pozoroval oba vetřelce. Mezitím přišly nové zprávy z obranné centrály. Humanoidi se tvrdě bránili a ničili jedno bojové komando po druhém. Oba malí teleportéři jim přitom přišli na pomoc.

Takže to přece jen byli protivníci!

Byli to protivníci a nebyli to protivníci - tak znělo logické rozhodnutí kalkulačního sektoru. Paradox, čili neplatné rozhodnutí... jeden z obvodů řídicího mozku stál těsně před zkratem, ale pojistka zatížení vydržela.

Gucky o tom všem nic netušil. Čekal na něco a nevěděl na co. Možná čekal, že se konečně objeví Plophosané a rozhodnou.

Zapnul vysílačku.

„Kmhre, kde vězíte?“

„Těsně pod můstkem. Už to k vám nemáme daleko.“

„Máte potíže?“

„Ne, s naší novou technikou všechno zvládáme.“

„Nová technika? Co to je?“

„Malé atomové bomby. Sice nadělají trochu škody, ale to se nedá nic dělat.“

„Hm, zamumlal Gucky nedůvěřivě. „ Tak si pospěšte.““

„Za deset minut jsme tam.“

„To slunce je pořád větší a větší,“ zapištěl synek ustrašeně. „Proč nic neděláš, tati? Musíš něco udělat...“

„Neboj se, něco uděláme.“

Ale Gucky opravdu nevěděl, co by měl dělat. Zkoumal dál můstek, až narazil na pozitronické impulsy robotského velitele, které vycházely z kovových kupolí.

„Tak támhle sedí jejich velitel, synku,“ ukázal kupole malému. „Kdybychom ho mohli vypojit...“

Ale nešlo to. Ani telekineticky. Robot měl skryté bezpečnostní řízení, které bylo absolutně izolované a chráněné pětidimenzionálním polem neznámé struktury.

Gucky to vzdal. Doted' se koneckonců nestalo nic, co by nasvědčovalo tomu, že by ho chtěl velitel zneškodnit nebo dokonce zabít. Musel prostě riskovat, že tomu tak bude i nadále. Moc času tak jako tak nezbývalo. Každou chvíli přijde Kmehra a jeho lidé.

Ze svého místa viděl Gucky na pilotní křeslo. Pilotní křeslo v robotské lodi! Bláznivá věc! Gucky se k němu vydal, obešel ho a zastavil se před hlavním kontrolním pultem. Byl stejný jako kontrolní pulty pozemských lodí.

„Jestli tuhle loď nepostavili lidé,“ zamumlal Gucky, „tak ať se tři měsíce nemyju...!“

„To bude mít maminka radost,“ zapištěl synek.

Gucky mu poradil, aby nebyl drzý. Prohlížel si kontrolky a nakonec vylezl do pilotního křesla. Něco mu vadilo. Nevěděl hned, co to je, ale něco sem nepatřilo. Na okamžik po tom sklouzl pohledem, a hned to zase ztratil. Musel to znovu najít.

A pak to uviděl.

Na jedné z obrazovek vězel kus pestrého papíru, velký asi jako pozemská pohlednice. Gucky na něj fascinovaně upíral oči.

Byla to barevná fotografie.

Ukazovala obličej mladého, směřujícího se muže. Bylo mu vidět kus ramene a nebylo 'pochyby, že má na sobě uniformu Solární flotily.

Těsně pod fotografií objevil Gucky přilepený papírový pásek. Byla na něm písmena. Pozemská písmena! tvořila slova. Pozemská slova!

„Vítejte, přátelé. Převezměte to. Pokyny jsou na stole. No, jak jsme to udělali?“ četl Gucky. Žádný podpis, nic.

Jen ty čtyři věty, zcela jasné a přece záhadné a plné nevyřešených problémů.

„Vítejte, přátelé.“

To přece znamená, že tu čekají na Pozemšťany. Proč to tedy nepřátelské chování robotů ke všem humanoidním bytostem?

„Převezměte to.“

Tohle zase znamenalo, že tajemní majitelé robotských lodí jsou srozuměni s tím, že je převezmou Pozemšťané. Všechna fakta však mluvila proti tomu!

„Pokyny jsou na stole.“

Gucky pohlédl na úzký stůl mezi křeslem a kontrolním pultem. Ležela na něm podlouhlá obálka, zalepená a zapečetěná. Gucky po ní sáhl. Byla dost těžká a tlustá. Po chvíli váhání obálku otevřel. Vytáhl složený kus plastiku na psaní a četl:

„Vypnutí automatiky v celé lodi dosáhnete zatlačením na červenou páku se zeleným držadlem směrem dolů. Gratulujeme.“

Červená páka trčela z podlahy vlevo od křesla pro pilota. Nahoře byla zajištěna plombou.

Vtom se otevřely dveře, ale dovnitř nevešel Kmehra a jeho muži.

Byli to roboti s připravenými paprskomety. A tentokrát zahájili na myšobý palbu.

Nové rozkazy koordinátora právě přišly...

Gucky popadl synka za ruku a teleportoval se s ním na druhou stranu centrály. Schovali se za kupolemi pozitronického řídicího mozku.

„Zůstaň ležet!“ přikázal synovi a namířil svůj paprskomet směrem ke dveřím. „Teď uvidíš, jak tvůj otec zvládne ty plechové krabice. Ale nech hlavu dole. Za chvíli bude po všem.“

Trvalo to trochu déle, ale v podstatě měl Gucky pravdu.

Roboti proudili na můstek, ale museli být opatrní, aby nepoškodili svého vlastního velitele. To byl jejich handicap, kterému nakonec padli za oběť. Protože Gucky měl dost času vzpomenout si na různé věci - jako například na své telekinetické schopnosti.

Vedle křesla pro pilota byla červená páka se zeleným držadlem.

Co říkaly instrukce?

Červenou pákou se dala vypojit veškerá robotská automatika v celé lodi.

To znamenalo i dálkově řízené roboty!

Gucky odstřílel ještě rychle dva roboty, kteří byli nejbližší, aby ho nerušili, a pak se soustředil na páku. Páka se zachvěla. Gucky přidal na koncentraci. Páka se pohnula znovu, tentokrát silněji. Plomba praskala a páka se rychle překlátila do dolní polohy.

Tato vteřina podstatně změnila poměry na lodi, které se říkalo VIII-696.

Roboti, kteří ještě před chvílí vztekali útočili, se zastavili a ustrnuli v pohybu. Lodí proběhlo kovové zaskřípění, které ihned ustalo. Vibrace motorů zůstaly.

Gucky strčil do syna.

„Můžeš vstát. Bitva je vyhraná. Tvůj otec to zase jednou dokázal. Zapamatoval sis všechno dobře? Jednoho dne budeš vyprávět o tom, jak tvůj otec přemohl nepřátelskou loď, aby ji předal Rhodanovi.“

Synek přikývl a vážně řekl:

„Já jsem ti ale pomáhal, tati.“

„Tak trhl sebou Gucky. Pak se ale usmál. „Dobrá, dobrá, maličký, jistěže jsi pomáhal. Jsi přece můj syn. Je to i tvoje zásluha a těch šesti Plophosanů, kteří se musí každou chvíli objevit. Důstojně je přivítáme, ano? A nezapomeň, že jsi syn svého otce.“

„A kdo jiný by měl být můj otec?“ podivil se synek.

Ve dveřích se objevil poručík Kmehr a jeho lidé. Guckyho syn mu zastoupil cestu.

„Přejete si hovořit s kapitánem lodi VIII-696?“ zapištěl jasným hláskem. „Vaše jméno, prosím...?“

Poručík na něj udiveně hleděl, pak pochopil. Postavil se do pozoru a zasalutoval Guckymu, sedícímu v pilotním křesle.

„Poručík Kmehr a jeho komando prosí o svolení mluvit s kapitánem Guckym...“

Synek se rozzářil a ustoupil stranou.

„Prosím, pánové...“

Gucky si v křesle přehodil nohu přes nohu.

„Nu, můj milý Kmehre, copak máte?“ Ukázal na fotografii. „Není to milý chlapík? Neznáte ho náhodou?“

Kmehr si obrázek prohlédl a zavrtěl hlavou.

„Kdo je to? Pozemšťan?“

„Pravděpodobně. Jemu vděčíme za to, že jsme pány téhle lodi. Byl tak laskav a dal nám pár informací. Bez něj by to bylo těžší.“

„Záhadná záležitost!“ prohlásil Kmehr a nejistě se rozhlédl po můstku. „Tomu míru tak úplně nevěřím.“

„Můžete být klidný. Loď je naše...“

Vtom zapraskal hlavní reproduktor a ozval se mechanický hlas, klidný, jasný. Mluvil interkosmem:

„Automatika vypnuta,“ řekl. „Převzmete loď.“

„Nu, co jsem říkal?“ pravil Gucky.

„Loď je naše.“

Poručík Kmehr se posadil do druhého křesla.

„Už vůbec ničemu nerozumím,“ přiznal a pohlédl na panoramatickou obrazovku. Trhl sebou. „To zelenomodré slunce je ale zatraceně blízko. Musíme něco udělat, jinak to budeme mít brzy za sebou. Sedíme si tu, jako bychom byli v bezpečí.“

„Prosím, přenechávám vám řízení,“ nabídl Gucky a sklouzl z pilotního

křesla. „Měli bychom provést lokalizaci, nemyslíte? Když totiž nevíme, kde jsme, nevíme ani, kam máme letět.“

Kmehr zaujal Guckyho místo a mávl na své muže.

„Brentone, vy převezmete navigaci. Radiocentrála patří vám, Golo, Bradock a Wahro se postarají o obrannou centrálu. Bongo, vy zůstanete v rezervě. Všechno jasné? Dobrá, tak jdeme na to...“

Brenton měl už za deset minut výsledky měření. Tvářil se ustaraně.

„Musíme do dvou hodin změnit kurs, jinak se dostaneme do oblasti záření, které může poškodit náš štít. Jedná se o pulzující hvězdu s mimořádným magnetickým polem. Navrhují okamžitou změnu kursu.“

„Ještě žádné souřadnice?“

„Žádné. Polohu je těžké určit.“

Kmehrr přikývl.

„To není tak zlé. Přibližně přece vidíme, kde trčíme. Golo, co je s vámi? Můžete použít hypervysílač?“

Přes interkom se ozval seržant:

„Ještě chvíli to potrvá. Všechno bylo napojené na automatiku. Tak za půl hodiny...“

„Dobře.“

Gucky se synem mezitím provedli předběžnou inspekci lodi. Všude nacházeli nehybné roboty. Když se vrátili na můstek, viděli, jak modrozelené slunce právě mizí z panoramatické obrazovky. Loď kolem něj přeletí vlevo, v bezpečné vzdálenosti.

„Gratuluji,“ řekl poručíku Kmehrovi. „Jak jste to dokázal?“

„Nebylo to těžké, jen mi ještě pořád chybí souřadnice. Rád bych věděl, kde nás teď hledá major Meztu...“

Už se to Golovi povedlo?“

„Vysílá už deset minut. Nepřetržitě.“

„Měl by občas přepínat na příjem,“ navrhl Gucky nenuceně. „Mám hlad. Co takhle něco k jídlu? Tady na lodi jsem žádné zásoby nenašel.“

„Máme jen nouzové zásoby. Ještě je nesmíme otevřít. Povolené jsou pouze koncentráty...“

„Jaké dovolené? Na mou zodpovědnost, Kmehre, smí být nouzové zásoby otevřeny. A můj syn a já taky něco dostaneme.“

Kmehrr si povzdechl a kývl na Binga.

„Vezmeme nejdřív váš balíček, kadete. Rozdělte obsah...!“

Vtom se ozval Gola:

„Pane, mám kontakt s ASBESI...“

6.

Major Meztu se pár hodin prospal a pak pokračoval v pátrání po zmizelých. Žádné nové instrukce od Rhodana nepřišly.

Ale pak, o pár hodin později, se ozvala hypercentrála:

„Vysílání, pane. Vzdálenost dvaadvacet světelných let. Souřadnice asi GH-07-JK. Seržant Gola.“

Meztu vyskočil.

„Říkáte Gola? To je přece jeden z Kmehrových lidí. Máte kontakt?“

„Přerušil se, ale pokouším se o nové spojení. Impulsy jsou velmi slabé. Mám vám to přepojit?“

„Jistě. Promluví s ním sám.“

Meztu pocítil nekonečnou úlevu. Seržant Gola tedy ještě žije a ostatní snad také...

Konečně se seržant ozval. Jeho hlas zněl nezřetelně a trhaně. Meztu ho přerušil.

„Dejte nám svou přesnou polohu, seržante. Jak jste na tom?“

„Máme loď ve svých rukou, pane. Poručík Kmehrr prosí o další pokyny. Máme čekat nebo letět na novou pozici?“

„Počkejte. Letíme za vámi. Proč je spojení tak mizerné?“

„Může to být kvůli slunci, pane. Jsme blízko obrovského slunce, ani ne světelnou hodinu. Přesné souřadnice...“ Seržant je pečlivě nahlásil. Byly téměř identické s předchozím údajem. „Uvědomíte Rhodana, pane?“

„Proč?“

„Kvůli myšobovi, pane. Požádal o to.“

Meztu na Guckyho málem zapomněl.

„Ano, samozřejmě že ho uvědomím. Řekněte to Guckymu. Konec.“

Robotská loď III-250 dostala za úkol provádět hlídkové lety. Řídící mozky pracovaly samostatně a určovaly kurs podle vlastních měření a vlastní logiky. Byly odkázané samy na sebe, i když byly v neustálém spojení s koordinátorem v OLD MANOVI.

III-250 se starostlivě vyhýbala každému kontaktu s pozemskými loděmi, protože jejím úkolem nebylo zaplést se do bojů.

III-250 nebyla ničím jiným, než předstunutým postem, špiónem.

Loď měla zvlášť výkonné hyperrádiové zařízení s několika přijímači a speciálními anténami. Zařízení bylo neustále v provozu a snažilo se zachytit co nejvíc hlášení, která byla pak automatickou překládací stanicí dekodována.

III-250 byla prostě něco jako „ucho vesmíru“.

Ucho, které nikdy nepřestalo naslouchat.

A tak nebylo nic zvláštního, že III-250 zachytila i rozhovor mezi Golou a ASBESI na straně jedné a ASBESI a Rhodanem na straně druhé.

Znamenalo to poplach a největší nebezpečí.

Byl informován koordinátor.

OLD MAN nespál.

Obrovský robot, který se vynořil z neznámých hlubin prostoru a času, aby vymazal veškerý lidský život, jednal.

Na udanou pozici poslal tři další lodě.

Guckyho synek byl šťastím bez sebe. Konečně si mohl po libosti prohlédnout velkou loď a tatínek mu všechno vysvětloval.

Synek k němu obdivně vzhlížel.

„Ty jsi opravdu hrdina, tati,“ prohlásil. „Povím to mamince.“

Gucky se rozzářil.

„Maminka už to ví,“ ujistil potomka.

Ale ten byl jiného názoru.

„Neví..Povídala, že jsi mluvka.“

Gucky se zachmuřil:

„To že řekla? Ženy prostě žijí ve svém malém světě a nerozumí velkému světu nás mužů. Na to si musíš zvyknout, chlapče. maminka je dobrá žena, ale je to prostě jen žena. nemůže za to.“

Vzal synka za ruku a šli dál.

„Kdy přijde Rhodan?“ chtěl vědět synek.

Gucky byl rád, že může změnit téma.

„Musí tu být už brzy. Vyzvedne nás.“

„Samozřejmě nás bude chválit za naše hrdinství. Alespoň doufám.“

„A proč by neměl, tati?“

„Protože... nu, protože jsem neudělal přesně to, co mi řekl. Ale kdybych udělal to, co jsem vlastně udělat měl, nebyli bychom teď v dobité robotské lodi. Třeba bychom ještě seděli na Zemi a čekali na rozkaz k akci. Tak, a teď se teleportujeme za Bradockem a Wahroem.“

„Jste připraveni k boji?“ zeptal se Gucky obou Plophosanů, když se před nimi rematerializovali. „Můžou na nás zaútočit.“

„Útočníkům to ukážeme,“ ujistil ho Bradock optimisticky. „Okamžitě; když to musí být!“

Vtom Guckymu zazvonil telekom na zápěstí.

„Ano, Kmhre? Jste to vy?“

„Radiokontakt s Meztuem. Rhodan už je na cestě sem. ASBESI také.“

„Jak dlouho ještě?“

„Mohou tu být každou chvíli. Raději přijďte na můstek, Gucky. Nakonec to byl váš nápad...“

„Dobrá, dobrá, Kmhre. Já si to zodpovím. Něco jiného by bylo, kdybychom měli smůlu. Jenže mi jsme získali tuhle loď. Zasloužíme si rád.“

„Jestlipak nám ho předá Rhodan osobně?“

„Určitě! Můžete se spolehnout, že se za vás přimluvím.“

„Děkuji,“ řekl Kmhre pohnutě a v duchu už se viděl, jak s Řádem za statečnost kráčí po New-Tayloru „Nikdy vám to nezapomenu.“

Bylo několik důvodů, proč neměnit kurs VIII-696. Za prvé byly souřadnice sděleny Meztuovi. Za druhé ani Kmhre nevěděl, jak loď zareaguje na nezvyklé manuální řízení a nechtěl riskovat ztrátu spojení. A za třetí byly ASBESI a CREST IV už na cestě k nim.

Že byl na cestě ještě někdo jiný, to Kmhre nevěděl.

Nikdo to nevěděl, až na OLD MANA.

Gucky se synem se materializovali na velitelském můstku.

Ještě tu nejsou?“ zeptal se Gucky naoko lhostejně.

„Poslední lineární etapa.“ odvětil Kmhre, který také nebyl zcela ve své kůži. Přes všechno myšobovo ujišťování skepsi neztrácel. „Musí se hned objevit.“ ASBESI se objevila jako první. Vynořila se z lineárního vesmíru jen dvě světelné minuty od VIII-696. Okamžitě bylo navázáno spojení a za chvíli už byl major Meztu s několika důstojníky na palubě ukořistěné lodi. Potřásl svým lidem rukou a nezapomněl ani na Guckyho a jeho syna.

„Nikdy bych neřekl, že to vyjde. V duchu už jsem se viděl před válečným soudem, i když jsem neudělal nic jiného, než že jsem uposlechl váš rozkaz.“

„Taková výmluva už dávno neplatí,“ poučil ho Gucky.

Meztu si nechal od Kmhra vše vysvětlit a pak radiocentrála ohlásila kontakt s CRESTEM IV a deseti dalšími ultrabitevními pozemskými loděmi. Vynořily se z lineárního vesmíru a blížily se k ASBESI a k VIII-696.

Moc času na přemýšlení nezbývalo. Rhodan a jeho experti přiletěli na palubu ve space jetu. Major Meztu po, dal hlášení. Ještě nikdy se s Rhodanem osobně nesetkal a byl nervózní.

„Děkuji, majore,“ řekl Rhodan, když Meztu domluvil. Pohledem vyhledal Guckyho. Myšob stál skromně a s vážnou tváří trochu stranou. Za ruku držel syna, který se hrdě a důležitě rozhlížel.

„No, Gucky?“

Gucky věděl, že všechny Kmechrovy a Meztuovy naděje spočívají na něm. Nesměl je zklamat.

„Robotská loď VIII-696 byla s pomocí šesti statečných Plophosanů získána pro Solární impérium,“ prohlásil pisklavým hláskem. „Žádné ztráty. Poručík Kmehr a pět mužů nastoupeno k přijetí řádů.“

V Rhodanově tváři to zacukalo a pak se rozesmál. Sklonil se, zvedl Gucky ho ze země a přitiskl ho k sobě. Mlčky ho pak opět postavil a stejně se pozdravil se synkem, který byl rád, když měl zas pod nohama pevnou zem.

„Díky,“ řekl pak Rhodan konečně oběma myšobům. „Provedli jste to skvěle. Není nad vlastní iniciativu, vyžaduje-li to situace. Takže máme robotskou loď! Nádhra. Už jste něco zjistili?“

Ale tak snadno se Gucky nevzdal. Vždyť Plophosanům něco slíbil.

„Perry, poručík Kmehr a jeho pět mužů statečně bojovali. Loď byla plná bojových robotů. Bojovali proti nim a bez nich by se mi nikdy nepodařilo získat tuto loď do našich rukou. Neměl bys na to zapomenout.“

Rhodanův úsměv zesílil. Obrátil se k Meztuovi:

„Majore, jste připraven poskytnout šesti mužům mimořádnou dovolenou? Řád za zvláštní zásluhy mohou propůjčovat pouze na pozemské půdě. Je to tradice. Očekávám vás tedy v Terranii, jakmile dostanete příslušnou zprávu.“

Pak přistoupil ke Kmechrovi a podal mu ruku.

Stiskl ruku i Brentonovi, Golovi, Bradockovi a Bongovi.

Gucky se usmíval na celé kolo. Nic mu nedělalo větší radost, než vidět ostatní šťastné.

Kmehr sebou trhl, když se ohlásila radiocentrála. Gola, který se mezitím vrátil ke svým přístrojům, kvapně hlásil:

„Lokalizovány tři lodě, pane. Vzdálenost deset světelných minut. Blíží se velkou rychlostí. Na hypervolání neodpověděly.“

Rhodan přistoupil ke Kmechrovi:

„Spojte se s CRESTEM IV, ale rychle. To nejsou naše lodě. Nesmíme ztrácet čas.“

Za několik minut se ohlásil kapitán CRESTU IV

„Plukovník Akran, pane.“

„Akrane, vyhlase pohotovost! Tři lodě, pravděpodobně z OLD MANA. Vytvořte zábranu. Já zůstanu tady. ASBESI se vzdálí do bezpečí. Setkáme se za deset hodin u KL-99-TG. Je to jasné?“

„Jasně, pane.“

Rozhovor trval několik vteřin, a vše bylo jasné. Rhodanovi specialisté převzali VIII-696, zatímco major Meztu, poručík Kmehr a ostatní Plophosané pospíchali zpět na ASBESI.

Rhodan se obrátil na Guckyho.

„Tvůj úkol, který jsem ti chtěl dát v Terranii, na tebe stále čeká. Ale má pár dní čas. Vrať se s Meztuem zpátky na Plophos a dokonči svou dovolenou. Měl jsi přece dovolenou nebo ne?“

Gucky přikývl.

„Dobře. Nepotřebuji tě tu. S robotskými loděmi už si to vyřídím. Odpočiň si, maličký. Máš před sebou ještě těžké úkoly a já bych chtěl, abys byl odpočatý a plný sil. Rozuměl jsi mi?“

Gucky znovu přikývl. Nevěděl, co by měl říct.

Posílá ho Rhodan prostě pryč?

Ale zdálo se, že Rhodan uhádl jeho myšlenky.

„Nechápej mě špatně, Gucky. Opravdu jen chci, aby sis odpočinul. Za osm dní přiletí na Plophos POSEIDON a vyzvedne vás. Užij si to a pozdravuj ode mě Mory.“

„Jasně,“ písl Gucky, který v duchu proklínal Mercanta a svůj choulostivý úkol. Má snad zase dělat špiona, když právě dokázal, že je opravdovým hrdinou? Nikdy! Přesto teď nemohl dělat nic jiného, než přijmout. „Dovolená je vždycky fajn. Uvidíme se tedy za osm dní. Doufám.“

Rhodan se usmál a pohlédl na obrazovku.

„Ty tři roboty lehce zvládneme, neboj se. A teď si pospěš. Nesmíme už ztratit ani vteřinu. Meztu a jeho lidé už jsou na ASBESI. Teleportuj se, ale rychle!“

„Nezapomeň na řády!“ připomněl mu Gucky, vzal syna za ruku - a zmizel.

Rhodan udiveně zavrtil hlavou a šel k důstojníkovi, sedícímu v pilotním křesle.

„Vypočítejte kurs na KL-99-TG a hned přejděte do lineárního vesmíru. CREST IV a jeho deset doprovodných lodí roboty zdrží nebo zničí. nejdřív musíme dostat VIII-696 do bezpečí. To má přednost.“

Důstojník přikývl a dal se do práce. O několik vteřin později VIII-696 zrychlila a zmizela v lineárním vesmíru.

CREST IV a dalších deset lodí napadly robotské lodě a zabránily jim tak v pronásledování VIII-696.

Když se ukořistěná robotská loď VIII-696 vrátila do Einsteinova vesmíru, neregistrovaly lokátory v okruhu několika světelných .let žádný objekt. Hypervysíláním se Rhodan dozvěděl, že jeho jedenáct ultrabitevních lodí roboty zadrželo

a zatlačilo nazpět. Za další dvě hodiny přišla zpráva, že tři útočníci unikli zničení útekem do lineárního vesmíru. Rhodan nařídil plukovníku Akranovi, aby se s CRESTEM IV a ostatními loděmi vrátil do sektoru KL-99-TG.

Jeho experti mezitím zkoumali VIII-696.

Výsledek byl jednoznačný.

„Musela být postavena podle pozemských lodí - je stejná do posledního detailu. Jestli je to náhoda, pak žádné náhody ve starém smyslu slova neexistují. Už fotografie kapitána dokazuje, že Pozemšťané v tom měli prsty.“

Rhodan si fotografii zamyšleně prohlížel.

„Nevím, ale mám pocit, jako bych toho mladého muže už někdy viděl. Nemohu si vzpomenout, kdy by to mohl být. Nikdo ho nemůže identifikovat?“

Nikdo kapitána neznal.

„A co dál?“ zeptal se Rhodan. „Co je se stroji a s hangárem?“

„Všechno je, jako by někdo postavil tu loď pro nás,“ oznámil technik. „Připraveno k převzetí, přesně jak to stojí ve zprávě, kterou našel Gucky. Chybí už jen ložní prádlo, jinak by hned mohla nastoupit posádka pěti tisíc mužů. A v hangárech chybí Korvety a ostatní čluny. Zato jsem našel ještě jeden lístek.“ Technik sáhl do náprsní kapsy a vytáhl tenký plastický proužek. Podal ho Rhodanovi. „Co tomu říkáte, pane?“

Rhodan nahlas četl:

„Zbývá jen zařídít, prosím pěkně. Malé čluny můžete dodat přece sami.“

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Záhada OLD MANA je tím ještě větší. Ale jednoho dne ji vyřešíme. Nerozumím jen, proč je ten robot náš smrtelný nepřítel.“

„Nikdo tomu nerozumí,“ přiznali experti.

Někdo vyjádřil názor, že musí jít o omyl, když je přece jasné, že minimálně VIII-696 byla postavena pro Pozemšťany. Ale když takhle, proč ne i ostatní?

Rhodan s ním nesouhlasil.

„U VIII-696 může jít o zvláštní případ a možná dokonce o záměrné zmatení. Ta historka s fotografií a instrukcemi se mi zdá příliš průhledná. Je také možné, že jsou sice všechny lodě postavené podle našeho vzoru, ale ne Pozemšťany nebo vůbec lidmi. Nějaká nám dosud neznámá civilizace si vzala naše lodě za vzor a postavila podle nich tisíce svých. Vyzbrojila jimi OLD MANA a poštvála ho na nás, když ho předtím naprogramovala na zničení veškerého lidského života.“

Plukovník Akran se spojil s Rhodanem.

„Tři robotské lodě neútočily jako obvykle. Chovaly se, jako by něco hledaly. Předpokládáme, že pátraly po VIII-696.“

„To je pravděpodobné. Co se dělo dál?“

„Rovněž jsme čekali. Pak zahájily palbu, ale moc nepořídily. S námi to bylo podobné. Všechny štíty držely. Šlo jen o to, koho to dřív přestane bavit. Byli to roboti. Najednou se stáhli a přešli do lineárního vesmíru. Ihned jsme je ztratili z lokátorů.“

„Pošlete mi sem personál pro všechny sekce. Převezmou VIII-696 a dopraví ji na Zemi. Technici zůstanou na palubě. Loď musí být prohlédnuta do posledního šroubku. Já se vrátím na CREST IV. Snad jsme teď dostali do ruky prostředek, jak zastavit OLD MANA.“

„Doufejme,“ řekl plukovník Akran.

„Uvidíme se za hodinu.“

Rhodan se obrátil na experty. „Pánové, máte čas, dokud nebudeme na Zemi. Pokuste se zjistit tolik, kolik jen bude možné. Výsledky shrňte a předejte šéfovi rozvědky v Terranii. Na vaši práci závisí, jestli budeme mít později při obraně Země šanci nebo ne. Spoléhám se na vás.“

„Uděláme, co bude v našich silách.“

Rhodan přikývl a usmál se.

„Díky,“ řekl.

Zpráva o úspěšné akci ASBESI loď předešla. Na Plophosu panovala radost a vesmírný přístav v New-Tayloru byl slavnostně vyzdoben.

Sama Mory přijela do New-Tayloru, aby hrdiny důstojně přivítala. Doprovázela ji Zuzana, veselá a v dobré náladě, protože Geoffry jí vzkázal, že se brzy vrátí na Plophos.

Krátce před přistáním se major Meztu potkal v důstojnické jídelně s poručíkem Kmehrem, jeho pěti muži a oběma myšobý.

„Budeme tam brzy?“ zeptal se Gucky, který si oblékl uniformu. „Snad nás vyzvednou, jinak budeme celou věčnost čekat na kluzák.“

„Náš přilet byl oznámen. A já sám se postarám o to, abyste se co nejrychleji dostali do paláce.“

„Chci si hrát s tetou Zuzanou!“ ozval se synek.

„Tak,“ řekl Meztu. Zdálo se, že netuší, že tetou Zuzanou je míněna Rhodanova dcera.
Pak ASBESI přistála. Zároveň se ozval major Kherma a chtěl mluvit s kapitánem. Meztu byl ještě s ostatními v jídelně a připojili si na oslavu vydařeného dne.
„Co se děje?“ divil se Meztu. „Přistáli jsme, fajn. Pojdte za námi do jídelny, Khermo. Služba skončila.“
„Venku se něco děje, pane,“ řekl Kherma se zvláštním důrazem.
„Ano? A co? Tak mluvte!“
„Všechno nasvědčuje tomu, že se tu očekává státní návštěva. Nastoupila čestná jednotka, lodě jsou vyzdobené vlajkami. Postavili tribunu a myslím, že jsem viděl Vůdkyni...“
„Státní návštěva...? Obávám se, že je to kvůli nám,“ vydechl Meztu. „Vědí, že šest Plophosanů obdrží pozemský Řád za statečnost. Vědí prostě všechno. Mohl jsem si to myslet...“
Gucky se rozzářil.
„Co mám dělat?“ ptal se z můstku bezradně, Kherma.
„Otevřít výpuště. Jdeme ven,“ rozhodl Meztu. „Pánové, pojdte. Nemůžeme nechat Vůdkyni čekat...“
Bylo to důstojné přivítání hrdinů a všechno bylo připraveno tak, že každý musel mít pocit, jako by všichni ten jasot a nadšení patřily jen jemu. Alespoň Gucky to tak cítil a byl nekonečně hrdý a dojatý. Stál vedle Mory na tribuně, když se dole pod nimi konala slavnostní přehlídka. Synek stál mezi Mory a Zuzanou na bedně, aby viděl. Meztu a jeho šest statečných stálo skromně ve druhé řadě, ale byli dost vysocí, takže o nic nepřišli.
Později dopravil kluzák obě ženy a Guckyho se synem do paláce. Konečně si mohli o všem nerušeně povídat. Gucky podrobně líčil prožité dobrodružství a nezapomněl zdůraznit zásluhy Plophosanů. Pak vyřídil Rhodanovy pozdravy a dodal, že situace není zrovna růžová. Snad, mýnil nakonec, se všechno k dobrému obrátí. Díky získání robotské lodi VIII-696.
„Mé válečné lodě jsou Perryemu k dispozici,“ řekla Mory.
„Požádá o ně, bude-li to nutné.“
Zuzana hladila synka po srsti.
„Jsi rád, že jsi zase tady?“
„Moc rád, teto Zuzano. Teď už se dokážu opravdu teleportovat a už nespadnu do jezera...“
„...nebo do mé koupelny,“ dodala Zuzana a zasmála se.

V těch dnech se všichni vyhýbali jakémukoli tématu, které by mělo něco společného se Solární rozvědkou nebo s Mercantem. Gucky měl opravdu dovolenou a nestaral se, co dělají Zuzana a Mory. Ani jednou se nezeptal po Geoffrym Waringerovi. Místo toho se celé hodiny procházel po parku, užíval si tepla a slunce a cvičil se synkem teleportací. Žádný úkol už pro něj neexistoval. Ať si Mercant hledá jiného špiona!

Nastal poslední den jejich pobytu na Plophosu. Zítra přistane POSEIDON. Gucky a syn seděli na lavičce u jezera a vyhřívali se na slunci. Tu a tam se malý na něco zeptal a Gucky mu odpovídal, jak mohl nejlépe. Z paláce vyšla Zuzana, objevila je a rychle k nim zamířila. Vypadala ustaraně.

„Ze zoologické zahrady v New-Tayloru utekl wizzelbizzel,“ řekla.

„Cože uteklo?“ podivil se Gucky.

„Wizzelbizzel,“ opakovala Zuzana. „Pochází z daleké planety a je to jediný exemplář, který přežil zajetí a transport. A teď utekl. Vedení zoo vypsalo na jeho dopadení odměnu.“

„Je nebezpečný?“ zajímal se Gucky.

„Ne, ne zrovna nebezpečný, ale může být velice na obtíž. Musíme ho rychle zase chytit, jinak bude obyvatelstvo neklidné. Většina z nich wizzelbizzela ještě nikdy neviděla.“

„Já taky ne,“ přiznal Gucky a synek přikývl. Také ještě žádného wizzelbizzela neviděl. „Jak vypadá?“

Zuzana si vzdychla.

„To je právě to. Nikdo doopravdy neví, jak wizzelbizzel právě v této chvíli vypadá. Vypadá pokaždé jinak. Může ne sebe vzít libovolnou podobu. Takže jakýkoli popis je zbytečný. Wizzelbizzelové napodobí naprosto všechno a umí dokonce i mluvit. Podívej se na mě, Gucky... Dokonce i já bych mohla být uprchlý wizzelbizzel a vůbec by sis toho nevšiml. Už chápeš, jak je důležité ho zase chytit?“

„Dokážu si to představit. Ale: jak ti máme pomoci?“

„Ty jsi přece telepat, Gucky. A wizzelbizzel myslí. Hned by se tedy před tebou prozradil. Samozřejmě se nesmí dozvědět, že jsi telepat, jinak by vůbec nepřišel do tvé blízkosti.“

„Zítra přiletí POSEIDON,“ uvědomil si Gucky. „Takže si musíme pospíšet. Kde teď asi může wizzelbizzel být?“

„Podle posledních zpráv ho viděli na kraji města - jako směs všech možných zvířat, která se u nás vyskytují. Pár lidí se vyděsilo skoro k smrti. Když přijeli ze zoo, byl už zase ten tam.“

„Třeba se proměnil v ředitele zoo,“ zamumlal Gucky. „Já na jeho místě bych to alespoň udělal.“

„Pomůžeš nám zeptala se Zuzana.

„Jistě. Když ho náhodou uvidíme, zajmeme ho. Doufám, že se pak nepromění v dinosaura...“

„Na Plophosu žádní nejsou,“ vysvětlila mu Zuzana trpělivě. „A wizzelpuzzel potřebuje předlohu, aby se mohl proměnit.“

„Wizzelpuzzel? Myslel jsem, že je to wizzelbizzel?“

„Jména také mění,“ prohlásila Zuzana suše.

„Aha,“ řekl Gucky.

Mory dala Guckymu k dispozici svůj kluzák a pilot vysadil myšoby, v části města, kde byl wizzelbizzel naposledy spatřen. Slíbil, že na ně počká, a vydal se do nejbližšího hostince.

Gucky vzal synka za ruku a vydali se na procházku po živých ulicích. New-Taylor v mnohém připomínal města na Zemi, ale nebyl tak zcela moderní a technicky vybavený. V této části nebyly ani transportní pásy pro chodce. Na křižovatkách řídili provoz zcela obyčejní policisté.

„Tady ale mají věci!“ nadchl se synek a táhl Guckyho k hračkářství. „Podívej - vesmírný přístav s antigravovými poli. Lodě samy přistávají...“

„To mají na Zemi taky a navíc s sebou nemám peníze.“

„Podívej, ten paprskomet! Když už nemám opravdový, tak aspoň takový. Není drahý...“

Gucky důstojně prohlásil:

„To nemůžeš posoudit, protože ještě neznáš hodnotu peněz. Těžko se vydělávají a snadno utrácí...“

„Ale až dostaneš odměnu, koupíš mi ten paprskomet, tatí?“

Aby měl klid, Gucky přikývl, a táhl synka dál.

V té chvíli se wizzelbizzel dopustil první chyby.

Gucky a syn přišli do blízkosti křižovatky, kde panoval příšerný zmatek. Uprostřed křižovatky stál Plophosan a dával autům nesmyslná znamení, ze kterých nebyl nikdo moudrý. Chodci se proplétali mezi auty a střídavě nadávali a smáli se.

„Skoro jako dřív u nás na Zemi,“ mínil Gucky. Podíval se na policistu, který se zdál být vtipálek, a pak zachytil jeho myšlenky. A ty myšlenky neměly nic, ale vůbec nic společného s prací policisty.

Wizzelbizzel byl v této chvíli policistou.

„To je on,“ řekl Gucky. „Teď, nebo nikdy!“

Popadl levou rukou synka a proplétal se s ním mezi auty až doprostřed křižovatky. Když je policista uviděl, vykulil oči. Wizzelbizzel za svůj život ještě žádné myšoby neviděl.

Gucky uchopil policistu za ruku a teleportoval se s ním do kluzáku. Z uzavřené kabiny nemohl uprchnout, protože i když se dokázal proměňovat, teleportovat se nedokázal.

„Tak, tvůj výlet skončil,“ prohlásil Gucky. „Vypadáš sice jako Plophosan, ale mě nenapálíš. Jsi uprchlý wizzelbizzel. Synku, teleportuj se ven a přiveď pilota. Ale ať neotevřít dvířka.“

Synek zmizel.

„Já být policie,“ řekl wizzelbizzel.

„Ano, to je slyšet,“ mínil Gucky suše.

Synek s pilotem se vrátili a za deset minut už přistávali na střeše správních budov zoo. Přišli ošetřovatelé a nebyli vůbec překvapeni, když měli převzít policistu. Stačilo, aby wizzelbizzel otevřel ústa.

Zavřeli ho do jeho klece a oba myšoby zavedli k řediteli, který byl velmi potěšen a hned jim vyplatil vypsanou odměnu.

Gucky zastrčil peníze do kapsy, zdvořile poděkoval a než se vydali zpátky ke kluzáku, ukázali jim ještě šťastní ošetřovatelé wizzelbizzelovu klec. Gucky nevěřil svým očím. V rohu klece na kraji malého jezírka seděl velice smutný myšob a okusoval nějaké nedefinovatelné ovoce. Když uviděl Guckyho se synem, vzhlédl a jeho výraz nebyl zrovna příjemný.

„Ne dobří přátelé,“ zamumlal. „Já mstít. Pořád být myšob tady v zoo...“

„Venku děláš jen nesmysly,“ pravil Gucky a snažil se potlačit hněv nad tím, že by jeho podoba měla provždy zůstat v zoo v New-Tayloru. „tady se o tebe dobře starají. Buď rád, že jsme tě zavedli zpátky.“

„Pořád zůstat myšob, národní hrdina Plophosu,“ řekl wizzelbizzel. „Lidé se smát k smrti.“

O tom byl Gucky přesvědčen. Vzal synka za ruku a teleportoval se ke kluzáku. Cestou však synáčkův pronikavý řev přinutil pilota ještě jednou přistát. A když se pozdě odpoledne dostali do paláce, šel si malý myšob zase hrát do parku, tentokrát však se zbrusu novým paprskometem z hračkářství.

Allan D. Mercant seděl u krbu, nohy natažené k ohni. Poslouchal Guckyho zprávu, aniž by ho přerušil. Zklamání na něm vidět nebylo, ale o radosti také nemohla být řeč.

„Takže jsi si ničeho podezřelého nevšiml?“ zeptal se, když Gucky skončil. „Myslíš si, že se honím za přízraky?“

„Ano, to si myslím. Zuzana svého otce miluje a nikdy by neudělala nic, co by bylo proti jeho zájmům. Prostě se jí na Plophosu líbí. To přece není zločin. Mně se tam taky líbilo.“

Mercant potáhl z fajfky.

„To je něco jiného.“ Vzdychl. „O Waringerovi jsi taky nic neslyšel? Kde je vůbec?“

„Někde na cestách,“ prohlásil Gucky vágně. „Nezjistil jsem, kde. Ani se o tom nemluvílo.“

Mercant si Guckyho pozorně prohlížel. „Bojím se,“ řekl pak, „že stárneš.“

Myšob sebou trhl, ale pak se zasmál.

„Že to říkáš zrovna ty, Allane. Ale já bych měl taky pár otázek. Co je s robotskou lodí VIII-696? Už sem přece mezitím musela přiletět.“

Mercant neměl nic proti změně tématu.

„Je v laboratorních loděnicích a zkoumají ji. Zatím technici nenašli žádný rozdíl oproti lodím, které byly postaveny na Zemi nebo na Měsíci. Je to záhada. Nemáme žádné vysvětlení.“

„A co ta fotografie? Je na ní kapitán vesmírné flotily. Musí se přece dát zjistit, kdo to je!“

„To není tak jednoduché, protože v naší kartotéce jsou vedeni jen důstojníci, kteří jsou ve službě. Další kartotéka obsahuje údaje o lidech, kteří jsou mrtví nebo nezvěstní. Skladují se tam deset let a pak přijdou do archiv u.“

„No, moje starost to není. Já jsem ulovil loď a tím je moje práce vyřízená. A to jen tak o dovolené.“

„Pěkná dovolená, když ti ji platí Solární rozvědka!“ řekl Mercant.

„No právě,“ poznamenal Gucky triumfálně. „A ještě jsem měl příležitost seznámit se bizzelbuzzelem.“

Mercant na něj nechápavě zíral. „Co to říkáš?“

„Taky se mu říká wizzelbizzel. Zázračné zvíře, které dokáže imitovat každou živou bytost. Je v zoo v New Tayloru.“

Mercantova tvář se rozjasnila.

„Ach, ty myslíš tohle?“ Zasmál se.

„Moje zpravodajská služba funguje líp, než si myslíš. Jen jsem zapomněl jméno. Včera jsme dostali hlášení, že zvláštní důstojník Gucky byl omylem uvězněn v zoo. Trochu mě to překvapilo, protože jsi právě přistál s POSEIDONEM. A žádný myšob nechyběl. Nechal jsem to prověřit a všechno jsem zjistil. Takže bizzelwuzzel? A teď vypadá jako ty? Není to milé?“

„Hrozně,“ řekl Gucky kysele. „Snad jsou tvoji agenti dost chytrí, aby na to nenaletěli víc než desetkrát. Nebo nemají nic jiného na práci?“ Se vztyčeným prstem dodal: „Navíc se to jmenuje wizzelbizzel. Teď si vzpomínám.“

„To si žádný člověk nezapamatuje,“ řekl Mercant a vstal, protože zabzučel telekom. Byla to Iltu. „Ano, Gucky je u mě. Copak je?“

Gucky vstal a na obrazovce spatřil Iltin rozzlobený obličej.

„Problémy s naším synem?“ zeptal se. „Co vyvedl?“

„To je tvůj syn!“ zasyčela Iltu. „Cos mu to v New-Tayloru koupil za nesmysl? Vždyť ta věc dává elektrické rány...!“

„Je to jen hračka,“ uklidňoval ji Gucky. „Úplně nevinná...“

„Nevinná tomu říkáš? Tvůj nezdárný syn mi už domů přitáhl pět omráčených myší a dva špačky! Myši přišly k sobě a schovaly se v ložnici.“

Příště tam můžeš spát sám. A špačci se zamotali do záclon...“

Gucky si vzdychl.

„Už jsem na cestě. Zatím synkovi tu hračku zabav.“

„Zabav mu ji sám! Nechci dostat ránu.“

Obrazovka zhasla.

Mercant se ušklíbl a znovu se zahleděl do plamenů v krbu.

„Jsem rád, že jsem starý mládenec. Tak zatím. Ještě si o celé věci promluvíme. Třeba tě přece jen něco napadne.“

Gucky se vydal ke dveřím.

„Byl bych raději, kdyby mě napadlo něco jiného. Třeba co dělat s naším nezvedeným synáčkem. Ale jedna věc mě znepokojuje. Není to jen můj syn. Je to taky Iltin syn. Budu jí to muset vysvětlit.“

„Myslíš, že to neví?“ zeptal se Mercant napjatě.

Gucky se ještě otočil, než zavřel dveře.

„Ale ano, jenže si na to vzpomene, jen když je synek hodný.“

SLOVNÍČEK PERRYHO RHODANA

Abroová-Rhodanová, Mory: (* 10. července 2304) Plophosanka z Badunu, dcera Lorda Abra, chytrá, krásná žena, fyzický věk 24 let, je nositelkou buněčného aktivátoru. Štíhlá, dlouhé zrzavé vlasy, zelené oči. Podobná své matce. Velmi cílevědomá. Stala se Rhodanovou ženou. Mory Abroová-Rhodanová je matkou Rhodanových dětí Zuzany a Michaela, dvojčat. Porodila 16. srpna 2405 a holčička přišla na svět první a chlapec o osm minut později.

ASBESI: plophoský křižník. Kapitánem je major Ronar Meztu, velice schopný důstojník z Moryiny osobní stráže.

Bongo: Plophosan, kadet, člen posádky ASBESI.

Bradock: Plophosan, člen posádky ASBESI.

Brenton: Plophosan, seržant, člen posádky ASBESI.

Eugaul: žluté slunce typu pozemského slunce. Je 8221 světelných let daleko od Země a krouží kolem něj osm planet. Třetí svět je Plophos, svět, který se velice podobá samotné Zemi. Označení F 8. Šestá je planeta Sicos.

Gola: Plophosan, seržant, člen posádky ASBESI.

Kherma: Plophosan, major, člen posádky ASBESI.

Kmehr: Plophosan, poručík, člen posádky ASBESI.

Meztu, Ronar: Plophosan, major: Kapitán křižníku ASBESI. Mladý, dobře vyhlížející.

POSEIDON: pozemská loď, kterou letí Gucky se svým synem na Plophos.

Wahro: Plophosan, člen posádky ASBESI.

Wizzelbizzel: exemplář z plophoské zoologické zahrady. Pochází z daleké planety a je to tvor svého druhu, který přežil zajištění a transport. Vypadá pokaždé jinak. Může na sebe vzít libovolnou podobu.